

SAMUEL

DE GELOFTE VAN HANNA

1 DAAR was een man van Ramathaïm-Zofim, van het gebergte van Efraïm, wiens naam was Elkana, een zoon van Jerocham, den zoon van Elihu, den zoon van Tochu, den zoon van Zuf, een Efrathiet.

² En hij had twee vrouwen; de naam van de ene was Hanna, en de naam van de andere was Peninna. Peninna nu had kinderen, maar Hanna had geen kinderen.

³ Deze man nu ging opwaarts uit zijn stad van jaar tot jaar om te aanbidden, en om te offeren den HEERE der heirscharen te Silo; en aldaar waren priesters des HEEREN, Hofni, en Pinehas, de twee zonen van Eli.

⁴ En het geschiedde op dien dag, als Elkana offerde, zo gaf hij aan Peninna, zijn huisvrouw, en aan al haar zonen en haar dochteren, delen.

⁵ Maar aan Hanna gaf hij een aanzienlijk deel, want hij had Hanna lief; doch de HEERE had haar baarmoeder toegesloten.

⁶ En haar tegenpartijdige tergde haar ook met terging, om haar te vergrimmen, omdat de HEERE haar baarmoeder toegesloten had.

⁷ En alzo deed hij jaar op jaar; van dat zij opging tot het huis des HEEREN, zo tergde zij haar alzo; daarom weende zij en at niet.

⁸ Toen zeide Elkana, haar man: Hanna, waarom weent gij, en waarom eet gij niet, en waarom is uw hart kwalijk gesteld? Ben ik u niet beter dan tien zonen?

⁹ Toen stond Hanna op, nadat *hij* gegeten, en nadat *hij* gedronken had te Silo. En Eli, de priester, zat op een stoel bij een post van den tempel des HEEREN.

¹⁰ Zij dan van ziel bitterlijk bedroefd zijnde, zo bad zij tot den HEERE, en zij weende zeer.

¹¹ En zij beloofde een gelofte, en zeide: HEERE der heirscharen, zo Gij eenmaal de ellende Uwer dienstmaagd aanziet, en mijner gedenkt, en Uw dienstmaagd niet vergeet, maar geeft aan Uw dienstmaagd een mannelijk zaad, zo zal ik dat den HEERE geven al de dagen zijns levens, en er zal geen scheermes op zijn hoofd komen.

¹² Het geschiedde nu, als zij evenzeer bleef biddende voor het aangezicht des HEEREN, zo gaf Eli acht op haar mond.

¹³ Want Hanna sprak in haar hart; alleenlijk roerden zich haar lippen, maar haar stem werd niet gehoord; daarom hield Eli haar voor dronken.

¹⁴ En Eli zeide tot haar: Hoe lang zult gij u dronken aanstellen? Doe uw wijn van u.

¹⁵ Doch Hanna antwoordde en zeide: Neen, mijn heer, ik ben een vrouw, bezwaard van geest; ik heb noch wijn, noch sterken drank gedronken; maar ik heb mijn ziel uitgegoten voor het aangezicht des HEEREN.

¹⁶ Acht toch uw dienstmaagd niet voor een dochter Belials; want ik heb tot nu toe gesproken uit de veelheid van mijn gedachten en van mijn verdriet.

SAMUEL

DE GELOFTE VAN HANNA

1 Er was een man uit Ramathaïm-Zofim, uit het bergland van Efraïm, en zijn naam was Elkana, een zoon van Jerocham, de zoon van Elihu, de zoon van Tochu, de zoon van Zuf, een Efrathiet.

² En hij had twee vrouwen. De naam van de ene was Hanna en de naam van de andere Peninna. Nu had Peninna kinderen, maar Hanna had geen kinderen.

³ Deze man ging van jaar tot jaar* zijn stad uit om zich in Silo voor de HEERE van de legermachten neer te buigen en offers te brengen. Daar waren de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, priesters van de HEERE.

⁴ Wanneer de dag kwam dat Elkana een offer bracht, gaf hij delen *van het vlees* aan Peninna, zijn vrouw, en aan al haar zonen en haar dochters.

⁵ Maar aan Hanna gaf hij een speciaal deel, want hij had Hanna lief; maar de HEERE had haar baarmoeder toegesloten.

⁶ Haar tegenpartij treiterde haar telkens weer om haar kwaad te maken, omdat de HEERE haar baarmoeder toegesloten had.

⁷ En zo ging het jaar op jaar. Zo dikwijls als zij naar het huis van de HEERE ging, treiterde zij haar zo; dan hilde zij en at niet.

⁸ Elkana, haar man, zei dan tegen haar: Hanna, waarom huil je, waarom eet je niet, en waarom is je hart verdrietig? Ben ik je niet meer *waard* dan tien zonen?

⁹ Toen stond Hanna op, nadat men in Silo gegeten en gedronken had. Nu zat Eli, de priester, op een stoel bij een deurpost van de tempel van de HEERE.

¹⁰ Bitter van gemoed bad zij tot de HEERE en zij huilde erg.

¹¹ Zij legde een gelofte af; zij zei: HEERE van de legermachten, wanneer U werkelijk de ellende van Uw dienares aanziet, aan mij denkt en Uw dienares niet vergeet, maar aan Uw dienares een mannelijke nakomeling geeft, dan zal ik die voor al de dagen van zijn leven aan de HEERE geven, en er zal geen scheermes op zijn hoofd komen.

¹² En het gebeurde, toen zij lang bleef bidden voor het aangezicht van de HEERE, dat Eli op haar mond lette.

¹³ Want Hanna sprak in haar hart; alleen haar lippen bewogen, maar haar stem werd niet gehoord. Daarom hield Eli haar voor dronken.

¹⁴ En Eli zei tegen haar: Hoelang zult u zich nog dronken gedragen? Ontdoe u van uw wijn.

¹⁵ Maar Hanna antwoordde en zei: Nee, mijn heer, ik ben een diepbedroefde* vrouw; ik heb geen wijn of sterke-drink gedronken, maar ik heb mijn ziel uitgestort voor het aangezicht van de HEERE.

¹⁶ Houd uw dienares toch niet voor een verdorven vrouw, want vanwege de veelheid van mijn gedachten en mijn verdriet heb ik tot nu toe gesproken.

1:3 *van jaar tot jaar* - Letterlijk: van dagen naar dagen.

1:15 *diepbedroefd* - Letterlijk: hard van geest.

¹⁷ Toen antwoordde Eli en zeide: Ga heen in vrede, en de God Israëls zal uw bede geven, die gij van Hem gebeden hebt.

¹⁸ En zij zeide: Laat uw dienstmaagd genade vinden in uw ogen. Alzo ging die vrouw haars weegs; en zij at, en haar aangezicht was haar *zodanig* niet meer.

¹⁹ En zij stonden des morgens vroeg op, en zij aanbaden voor het aangezicht des HEEREN, en zij keerden weder, en kwamen tot hun huis te Rama. En Elkana bekende zijn huisvrouw Hanna, en de HEERE gedacht aan haar.

GEBOORTE VAN SAMUEL

²⁰ En het geschiedde, na verloop van dagen, dat Hanna bevrucht werd, en baarde een zoon, en zij noemde zijn naam Samuel: Want, *zeide zij*, ik heb hem van den HEERE gebeden.

²¹ En die man, Elkana toog op met zijn ganse huis, om den HEERE te offeren het jaarlijkse offer, en zijn gelofte.

²² Doch Hanna toog niet op; maar zij zeide tot haar man: Als de jongen gespeend is, dan zal ik hem brengen, dat hij voor het aangezicht des HEEREN verschijne, en blijve daar tot in eeuwigheid.

²³ En Elkana, haar man, zeide tot haar: Doe, wat goed is in uw ogen; blijf, totdat gij hem zult gespeend hebben; de HEERE bevestige naar Zijn woord. Alzo bleef de vrouw, en zoogde haar zoon, totdat zij hem speende.

²⁴ Daarna, als zij hem gespeend had, bracht zij hem met zich opwaarts, met drie varren, en een efa meels, en een fles met wijn; en zij bracht hem in het huis des HEEREN te Silo; en het jongsken was *zeer* jong.

²⁵ En zij slachtten een var; alzo brachten zij het kind tot Eli.

²⁶ En zij zeide: Och, mijn heer, *zo waarachtig als* uw ziel leeft, mijn heer. Ik ben die vrouw, die hier bij u stond, om den HEERE te bidden.

²⁷ Ik bad om dit kind, en de HEERE heeft mij mijn bede gegeven, die ik van Hem gebeden heb.

²⁸ Daarom heb ik hem ook den HEERE overgegeven al de dagen, die hij wezen zal; hij is van den HEERE gebeden. En hij bad aldaar den HEERE aan.

HANNA'S LOFZANG

2 TOEN bad Hanna en zeide: Mijn hart springt van vreugde op in den HEERE; mijn hoorn is verhoogd in den HEERE; mijn mond is wijd opengedaan over mijn vijanden; want ik verheug mij in Uw heil.

² Er is niemand heilig, gelijk de HEERE; want er is niemand dan Gij, en er is geen rotssteen, gelijk onze God.

³ Maakt het niet te veel, dat gij hoog, hoog zoudt spreken, dat iets hard uit uw mond zou gaan; want de HEERE is een God der wetenschappen, en Zijn daden zijn recht gedaan.

⁴ De boog der sterken is gebroken; en die struikelden, zijn met sterkte omgord.

¹⁷ Toen antwoordde Eli en zei: Ga in vrede, en de God van Israël zal u geven wat u van Hem gebeden hebt.

¹⁸ Zij zei: Laat uw dienares genade vinden in uw ogen. Vervolgens ging de vrouw haars weegs. Zij at *weer* en haar gezicht stond bij haar niet meer *als voorheen*.

¹⁹ Zij stonden 's morgens vroeg op, bogen zich neer voor het aangezicht van de HEERE, keerden terug en kwamen aan bij hun huis in Rama. Elkana had gemeenschap met zijn vrouw Hanna,* en de HEERE dacht aan haar.

GEBOORTE VAN SAMUEL

²⁰ Het gebeurde na verloop van dagen dat Hanna zwanger werd. Zij baarde een zoon en gaf hem de naam Samuel,* want, *zei ze*, ik heb hem van de HEERE gebeden.

²¹ Die man Elkana ging met zijn hele gezin op weg om de HEERE het jaarlijkse offer* en ook zijn gelofteoffer te brengen.

²² Hanna ging echter niet mee maar zei tegen haar man: Als de jongen van de borst af is, zal ik hem brengen, zodat hij voor het aangezicht van de HEERE verschijnt en daar voor eeuwig blijft.

²³ En Elkana, haar man, zei tegen haar: Doe wat goed is in jouw ogen; blijf *hier* totdat hij van de borst af is; moge de HEERE Zijn woord gestand doen. Zo bleef de vrouw *thuis* en zoogde haar zoon, totdat hij van de borst af was.

²⁴ Daarna, toen hij van de borst af was, nam zij hem met zich mee, met drie jonge stieren,* een efa* meel en een kruik wijn. Zij bracht hem in het huis van de HEERE in Silo, toen de jongen nog *heel* jong was.

²⁵ Zij slachtten de stier en brachten de jongen bij Eli.

²⁶ En zij zei: Och, mijn heer, *zo waar* u zelf leeft, mijn heer, ik ben die vrouw die hier bij u stond om tot de HEERE te bidden.

²⁷ Ik bad om deze jongen, en de HEERE heeft mij gegeven wat ik van Hem gebeden heb.

²⁸ Daarom heb ik hem ook voor al de dagen dat hij *op aarde* is, aan de HEERE overgegeven; hij is van de HEERE gebeden. En hij boog zich daar voor de HEERE neer.

HANNA'S LOFZANG

2 Toen bad Hanna en zei:

Mijn hart springt op van vreugde in de HEERE, mijn hoorn is opgeheven in de HEERE; mijn mond is wijd open tegen mijn vijanden, want ik verheug mij in Uw heil.

² Er is niemand zo heilig als de HEERE, want er is niemand buiten U, en er is geen rotssteen als onze God.

³ Spreek toch niet steeds zo bijzonder hoogmoedig, en laat niets hooghartigs uit uw mond gaan; want de HEERE is een *alwetend* God, en Zijn daden zijn recht.

⁴ De boog van de sterken is gebroken, maar zij die struikelden, zijn met kracht omgord.

1:19 *had gemeenschap met zijn vrouw Hanna* - Letterlijk: hij kende zijn vrouw Hanna;

1:20 *Samuel* betekent: gehoord door God.

1:21 *het jaarlijkse offer* - Letterlijk: het offer van de dagen.

1:24 *drie jonge stieren* - Volgens de Dode Zeerollen en de Septuaginta: een driejarige jonge stier.

1:24 Een *efa* is een korenmaat van vermoedelijk tussen de 20 en 45 liter.

⁵ Die verzadigd waren, hebben zich verhuurd om brood, en die hongerig waren, zijn het niet meer; totdat de onvruchtbare zeven heeft gebaard, en die vele kinderen had, krachteloos is geworden.

⁶ De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet *weder* opkomen.

⁷ De HEERE maakt arm en maakt rijk; Hij vernedert, ook verhoogt Hij.

⁸ Hij verheft den geringe uit het stof, *en* den nooddriftige verhoogt Hij uit den drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen den stoel der ere doe beërven; want de grondvesten des aardrijks zijn des HEEREN, en Hij heeft de wereld daarop gezet.

⁹ Hij zal de voeten Zijner gunstgenoten bewaren; maar de goddelozen zullen zwijgen in duisternis; want een man vermag niet door kracht.

¹⁰ Die met den HEERE twisten, zullen verpletterd worden; Hij zal in den hemel over hen donderen; de HEERE zal de eindigen der aarde richten, en zal Zijn Koning sterkte geven, en den hoorn Zijns Gezalfden verhogen.

¹¹ Daarna ging Elkana naar Rama in zijn huis; maar de jongeling was den HEERE dienende voor het aangezicht van den priester Eli.

ELI'S ZONEN

¹² Doch de zonen van Eli waren kinderen Belials; zij kenden den HEERE niet.

¹³ Want de wijze dier priesters met het volk was, dat, *wanneer* iemand een offerande offerde, des priesters jongen kwam, terwijl het vlees kookte, met een drietandigen krauwel in zijn hand;

¹⁴ En sloeg in de teile, of in den ketel, of in de pan, of in den pot; al wat de krauwel optrok, dat nam de priester voor zich. Alzo deden zij aan al de Israëlieten, die te Silo kwamen.

¹⁵ Ook eer zij het vet aanstaken, kwam des priesters jongen, en zeide tot den man, die offerde: Geef dat vlees om te braden voor den priester; want hij zal geen gekookt vlees van u nemen, maar rauw.

¹⁶ Wanneer nu die man tot hem zeide: Zij zullen dat vet als heden ganselijk aansteken, zo neem dan voor u, gelijk als het uw ziel lusten zal; zo zeide hij tot hem: Nu zult gij het immers geven, en zo niet, ik zal het met geweld nemen.

¹⁷ Alzo was de zonde dezer jongelingen zeer groot voor het aangezicht des HEEREN; want de lieden verachtten het spijsoffer des HEEREN.

¹⁸ Doch Samuel diende voor het aangezicht des HEEREN, zijnde een jongeling, omgord met den linnen lijfrok.

¹⁹ En zijn moeder maakte hem een kleinen rok, en bracht hem dien van jaar tot jaar, als zij opkwam met haar man, om het jaarlijkse offer te offeren.

⁵ Zij die verzadigd waren, hebben zich om brood verhuurd,

maar zij die hongerig waren, zijn het niet meer. Zelfs de onvruchtbare heeft er zeven gebaard, maar zij die veel kinderen had, is verkommerd.

⁶ De HEERE doodt en maakt levend, Hij doet in het graf neerdalen en Hij doet *daaruit* opkomen.

⁷ De HEERE maakt arm en maakt rijk, Hij vernedert, ook verhoogt Hij.

⁸ Hij verheft de geringe uit het stof; uit het vuil verhoogt Hij de arme

om *hen* bij edelen te doen zitten, om hen een erezetel te laten verkrijgen.

Want de grondvesten van de aarde zijn van de HEERE en Hij heeft de wereld daarop geplaatst.

⁹ Hij zal de voeten van Zijn gunstelingen bewaren, maar de goddelozen zullen zwijgen in de duisternis, want een man is niet sterk door *eigen* kracht.

¹⁰ Zij die de HEERE ter verantwoording roepen, zullen verpletterd worden;

Hij zal in de hemel over hen donderen.

De HEERE zal rechtspreken over de eindigen der aarde; Hij zal Zijn Koning kracht geven,

en de hoorn van Zijn Gezalfde opheffen.

¹¹ Daarna ging Elkana naar Rama, naar zijn huis, terwijl de jongen de HEERE bleef dienen onder toezicht van de priester Eli.

DE ZONEN VAN ELI

¹² De zonen van Eli echter waren verdorven mannen; zij kenden de HEERE niet.

¹³ Want de handelwijze van deze priesters met het volk was *aldus*: *wanneer* iemand een offer bracht, kwam de knecht van de priester, terwijl het vlees kookte, met een drietandige vork in zijn hand,

¹⁴ stak die in de kookpot, in de ketel, in de pan of in de pot, *en* alles wat de vork *dan* optrok, nam de priester voor zichzelf. Zo deden zij met al de Israëlieten die daar in Silo kwamen.

¹⁵ Ook *vóór* zij het vet in rook lieten opgaan, kwam de knecht van de priester en zei tegen de man die het offer bracht: Geef dat vlees om te braden aan de priester, want hij wil geen gekookt vlees van u aannemen, maar rauw.

¹⁶ En wanneer die man tegen hem zei: Zij moeten dat vet beslist eerst* in rook laten opgaan; neem daarna *maar* voor uzelf zoals uw ziel verlangt, *dan* zei hij tegen hem: Nee, u moet het *nú* geven, en zo niet, dan neem ik het met geweld.

¹⁷ Zo was de zonde van deze jongemannen voor het aangezicht van de HEERE erg groot, want de mensen verwierpen *hierdoor* het offer van de HEERE.

¹⁸ Maar Samuel diende voor het aangezicht van de HEERE. Hij was een jongen, gekleed in een linnen priesterhemd.

¹⁹ Zijn moeder maakte van jaar tot jaar* een klein bovenkleed voor hem en bracht hem dat, wanneer zij met haar man kwam om het jaarlijkse offer* te brengen.

2:16 *eerst* - Letterlijk: als op deze dag.

2:19 *van jaar tot jaar* - Letterlijk: van dagen naar dagen.

2:19 *het jaarlijkse offer* - Letterlijk: het offer van de dagen.

²⁰ En Eli zegende Elkana, en zijn huisvrouw, en zeide: De HEERE geve u zaad uit deze vrouw voor de bede, die zij den HEERE afgebeden heeft. En zij gingen naar zijn plaats.

²¹ Want de HEERE bezocht Hanna, en zij werd bevrucht, en baarde drie zonen en twee dochters; en de jongeling Samuel werd groot bij den HEERE.

²² Doch Eli was zeer oud, en hoorde al, wat zijn zonen aan gans Israël deden, en dat zij sliepen bij de vrouwen, die met hopen samenkwamen aan de deur van de tent der samenkomst.

²³ En hij zeide tot hen: Waarom doet gij al zulke dingen, dat ik deze uw boze stukken hore van dit ganse volk?

²⁴ Niet, mijn zonen; want dit is geen goed gerucht, dat ik hoor; gij maakt, dat het volk des HEEREN overtreedt.

²⁵ Wanneer een mens tegen een mens zondigt, zo zullen de goden hem oordelen; maar wanneer een mens tegen den HEERE zondigt, wie zal voor hem bidden? Doch zij hoorden de stem huns vaders niet, want de HEERE wilde hen doden.

²⁶ En de jongeling Samuel nam toe, en werd groot en aangenaam beide bij den HEERE en ook bij de mensen.

ELI'S VAL VOORSPELD

²⁷ En er kwam een man Gods tot Eli, en zeide tot hem: Zo zegt de HEERE: Heb Ik Mij klaarlijk geopenbaard aan het huis uws vaders, toen zij in Egypte waren, in het huis van Farao?

²⁸ En Ik heb hem uit alle stammen van Israël Mij ten priester verkoren, om te offeren op Mijn altaar, om het reukwerk aan te steken, om den efod voor Mijn aangezicht te dragen; en heb aan het huis uws vaders gegeven al de vuurofferen van de kinderen Israëls.

²⁹ Waarom slaat gijlieden achteruit tegen Mijn slachtoffer, en tegen Mijn spijsoffer, hetwelk Ik geboden heb *in* de woning; en eert uw zonen meer dan Mij, dat gijlieden u most van het voornaamste van alle spijsoffers van Mijn volk Israël?

³⁰ Daarom spreekt de HEERE, de God Israëls: Ik had wel klaarlijk gezegd: Uw huis en uws vaders huis zouden voor Mijn aangezicht wandelen tot in eeuwigheid; maar nu spreekt de HEERE: Dat zij verre van Mij; want die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden.

³¹ Zie, de dagen komen, dat Ik uw arm zal afhouden, en den arm van uws vaders huis, dat er geen oud man in uw huis wezen zal.

³² En gij zult aanschouwen de benauwdheid der woning Gods, in plaats van al het goede, dat Hij Israël zou gedaan hebben; en er zal te genen dage een oud man in uw huis zijn.

³³ Doch de man, dien Ik u niet zal uitroeien van Mijn altaar, zou zijn om uw ogen te verteren, en om uw ziel te bedroeven; en al de menigte uws huizes zal sterven, mannen geworden zijnde.

³⁴ Dit nu zal u een teken zijn, hetwelk over uw beide zonen, over Hofni en Pinehas, komen zal: op één dag zullen zij beiden sterven.

³⁵ En Ik zal Mij een getrouwen priester verwekken; die zal doen, gelijk als in Mijn hart en in Mijn ziel zijn zal; dien zal Ik een bestendig huis bouwen, en hij zal altijd voor het aangezicht Mijns gezalfden wandelen.

²⁰ Dan zegende Eli Elkana en zijn vrouw, en zei: Moge de HEERE u nageslacht geven uit deze vrouw, vanwege dat wat zij de HEERE gebeden heeft. Vervolgens gingen zij *weer terug* naar zijn woonplaats.

²¹ En inderdaad zag de HEERE naar Hanna om. Zij werd zwanger en baarde drie zonen en twee dochters, en de jonge Samuel werd groot bij de HEERE.

²² Eli nu was heel oud en hoorde alles wat zijn zonen heel Israël aandeden, en ook dat zij sliepen met de vrouwen die bij de ingang van de tent van ontmoeting diensdeden.

²³ Hij zei tegen hen: Waarom doen jullie zulke dingen, zodat ik deze wandaden van jullie te horen krijg van dit hele volk?

²⁴ *Dit kan* niet, mijn zonen! Nee, dit is geen goed bericht dat ik hoor; jullie laten het volk van de HEERE overtredingen begaan.

²⁵ Wanneer een mens tegen een mens zondigt, zullen de goden hem oordelen; maar wanneer een mens tegen de HEERE zondigt, wie zal *dan* voor hem bidden? Maar zij luisterden niet naar de stem van hun vader, want de HEERE wilde hen doden.

²⁶ En de jonge Samuel kreeg gaandeweg meer aanzien en gunst, zowel bij de HEERE als ook bij de mensen.

VAL VAN ELI VOORSPELD

²⁷ Een man Gods kwam naar Eli, en zei tegen hem: Zo zegt de HEERE: Heb Ik Mij niet duidelijk geopenbaard aan het huis van uw vader, toen zij in Egypte waren, in het huis van de farao?

²⁸ Ik heb hem uit al de stammen van Israël voor Mij tot priester uitgekozen om op Mijn altaar te offeren, het reukwerk in rook te laten opgaan en de efod voor Mijn aangezicht te dragen; en Ik heb aan het huis van uw vader al de vuuroffers van de Israëlieten gegeven.

²⁹ Waarom schopt u dan tegen Mijn slachtoffer en tegen Mijn graanoffer, dat Ik *in Mijn* woning geboden heb, en eert u uw zonen meer dan Mij, door u vet te mesten met het beste van alle graanoffers van Mijn volk Israël?

³⁰ Daarom spreekt de HEERE, de God van Israël: Ik had duidelijk gezegd: Uw huis en uw familie zullen voor eeuwig voor Mijn aangezicht wandelen. Maar nu spreekt de HEERE: Er is bij Mij geen sprake van, want wie Mij eren, zal Ik eren, maar wie Mij verachten, zullen *zelf* veracht worden.

³¹ Zie, de dagen komen dat Ik uw arm zal afhakken, en de arm van uw familie, zodat er geen oud man in uw huis zijn zal.

³² U zult de nood van Gods woning aanzien, in plaats van al het goede dat Hij Israël gedaan zou hebben; en er zal geen oude man in uw huis zijn, alle dagen.

³³ Maar de man van uw *huis* die Ik niet van bij Mijn altaar zal uitroeien, zal er zijn om uw ogen te doen bezwijken en uw ziel te bedroeven; en het merendeel van uw huis zal sterven *als mannen in de kracht van hun leven*.

³⁴ Dit zal voor u het teken zijn dat over uw beide zonen, over Hofni en Pinehas, komen zal: op één dag zullen zij beiden sterven.

³⁵ Ik zal voor Mij een trouwe priester doen opstaan; die zal doen zoals het in Mijn hart en Mijn ziel is. Voor hem zal Ik een blijvend huis bouwen, en hij zal alle dagen voor *de ogen* van Mijn gezalfde wandelen.

³⁶ En het zal geschieden, dat al wie van uw huis zal overig zijn, zal komen, om zich voor hem neder te buigen voor een stukje gelds, en een bolle broods, en zal zeggen: Neem mij toch aan tot enige priesterlijke bediening, dat ik een bete broods moge eten.

SAMUEL GEROEPEN

3 EN de jongeling Samuel diende den HEERE voor het aangezicht van Eli; en het woord des HEEREN was dierbaar in die dagen; er was geen openbaar gezicht.

² En het geschiedde te dien dage, als Eli op zijn plaats nederlag (en zijn ogen begonnen donker te worden, dat hij niet zien kon),

³ En Samuel zich ook nedergelegd had, eer de lampe Gods uitgedaan werd, in den tempel des HEEREN, waar de ark Gods was,

⁴ Dat de HEERE Samuel riep; en hij zeide: Zie, *hier* ben ik.

⁵ En hij liep tot Eli en zeide: Zie, *hier* ben ik, want gij hebt mij geroepen. Doch hij zeide: Ik heb niet geroepen, keer weder, leide u neder. En hij ging heen en legde zich neder.

⁶ Toen riep de HEERE Samuel wederom; en Samuel stond op; en ging tot Eli, en zeide: Zie, *hier* ben ik, want gij hebt mij geroepen. Hij dan zeide: Ik heb niet geroepen, mijn zoon; keer weder, leg u neder.

⁷ Doch Samuel kende den HEERE nog niet; en het woord des HEEREN was aan hem nog niet geopenbaard.

⁸ Toen riep de HEERE Samuel wederom, ten derden maal; en hij stond op, en ging tot Eli, en zeide: Zie, *hier* ben ik, want gij hebt mij geroepen. Toen verstond Eli, dat de HEERE den jongeling riep.

⁹ Daarom zeide Eli tot Samuel: Ga heen, leg u neder, en het zal geschieden, zo Hij u roept, zo zult gij zeggen: Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort. Toen ging Samuel heen en legde zich aan zijn plaats.

¹⁰ Toen kwam de HEERE, en stelde Zich daar, en riep gelijk de andere malen: Samuel, Samuel. En Samuel zeide: Spreek, want Uw knecht hoort.

¹¹ En de HEERE zeide tot Samuel: Zie, Ik doe een ding in Israël, dat al wie het horen zal, *dienzullen* zijn beide oren klinken.

¹² Te dienzelven dage zal Ik verwekken over Eli alles, wat Ik tegen zijn huis gesproken heb; Ik zal het beginnen en voleinden.

¹³ Want Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik zijn huis rechten zal tot in eeuwigheid, om der ongerechtigheids wil, die hij geweten heeft; want *als* zijn zonen zich hebben vervloekt gemaakt, zo heeft hij hen niet eens zuur aangezien.

¹⁴ Daarom dan heb Ik het huis van Eli gezworen: Zo de ongerechtigheid van het huis van Eli tot in eeuwigheid zal verzoend worden door slachtoffer of door spijsoffer!

¹⁵ Samuel nu lag tot aan den morgen; toen deed hij de deuren van het huis des HEEREN open; doch Samuel vreesde dit gezicht aan Eli te kennen te geven.

¹⁶ Toen riep Eli Samuel, en zeide: Mijn zoon Samuel. Hij dan zeide: Zie, *hier* ben ik.

¹⁷ En hij zeide: Wat is het woord, dat Hij tot u gesproken heeft? Verberg het toch niet voor mij; God doe u zo, en zo doe Hij daartoe, indien gij een woord voor mij verbergt van al de woorden, die Hij tot u gesproken heeft.

³⁶ En het zal gebeuren dat al wie van uw huis overgebleven is, zal komen om zich voor hem neer te buigen voor een weinig geld en een rond brood, en zal zeggen: Neem mij toch aan voor een van de priesterdiensten, zodat ik een stuk brood om te eten *zal hebben*.

SAMUEL GEROEPEN

3 En de jonge Samuel diende de HEERE onder toezicht van Eli. Het woord van de HEERE was schaars in die dagen; er kwam geen visioen openbaar.

² Het gebeurde op zekere dag, toen Eli op zijn slaapplaats lag – zijn ogen begonnen zwak te worden, *zodat* hij niet meer kon zien –

³ en toen *ook* Samuel zich *te slapen* gelegd had, voordat de lamp van God gedoofd werd in de tempel van de HEERE, waar de ark van God was,

⁴ dat de HEERE Samuel riep. En hij zei: Zie, hier ben ik.

⁵ Hij snelde naar Eli en zei: Zie, *hier* ben ik, want u hebt mij geroepen. Maar die zei: Ik heb niet geroepen, ga terug en ga weer liggen. En hij ging weg en ging weer liggen.

⁶ Toen riep de HEERE Samuel opnieuw; Samuel stond op, ging naar Eli en zei: Zie, *hier* ben ik, want u hebt mij geroepen. Hij zei echter: Ik heb niet geroepen, mijn zoon; ga terug en ga weer liggen.

⁷ Nu kende Samuel de HEERE nog niet; het woord van de HEERE was nog niet aan hem geopenbaard.

⁸ Toen riep de HEERE Samuel opnieuw, voor de derde keer, en hij stond op, ging naar Eli en zei: Zie, hier ben ik, want u hebt mij geroepen. Toen begreep Eli dat de HEERE de jongen riep.

⁹ Daarom zei Eli tegen Samuel: Ga *weer terug* en ga liggen. Wanneer het gebeurt dat Hij je roept, moet je zeggen: Spreek, HEERE, want Uw dienaar luistert. Toen ging Samuel *weer terug* en ging op zijn slaapplaats liggen.

¹⁰ Toen kwam de HEERE en bleef daar staan; en Hij riep zoals de andere keren: * Samuel, Samuel! En Samuel zei: Spreek, want Uw dienaar luistert.

¹¹ De HEERE zei tegen Samuel: Zie, Ik ga iets doen in Israël waarvan bij ieder die het hoort, de beide oren zullen tuiten.

¹² Op die dag zal Ik over Eli alles gestand doen wat Ik tegen zijn huis gesproken heb, *van* het begin tot het einde.

¹³ Want Ik heb hem bekendgemaakt dat Ik over zijn huis voor eeuwig gericht zal oefenen, omwille van de ongerechtigheid die hij geweten heeft; want toen zijn zonen zich vervloekt gemaakt hebben, heeft hij hen niet eens zuur aangekeken.

¹⁴ En daarom heb Ik het huis van Eli gezworen: De ongerechtigheid van het huis van Eli zal in eeuwigheid niet verzoend worden door slachtoffer of door graanoffer!

¹⁵ Samuel nu bleef tot aan de morgen liggen; toen deed hij de deuren van het huis van de HEERE open. Samuel was bevreesd dit visioen aan Eli te vertellen.

¹⁶ Toen riep Eli Samuel en zei: Mijn zoon Samuel! Hij zei: Zie, hier ben ik.

¹⁷ En hij zei: Wat is het woord dat Hij tot je gesproken heeft? Houd het toch niet voor mij verborgen. God mag *zó* en nog veel erger met je doen als je ook maar *één* woord voor mij verborgen houdt van al de woorden die Hij tot je gesproken heeft!

¹⁸ Toen gaf hem Samuel te kennen al die woorden, en verborg ze voor hem niet. En hij zeide: Hij is de HEERE; Hij doe, wat goed is in Zijn ogen.

¹⁹ Samuel nu werd groot; en de HEERE was met hem, en liet niet een van al zijn woorden op de aarde vallen.

²⁰ En gans Israël, van Dan tot Ber-seba toe, bekende, dat Samuel bevestigd was tot een profeet des HEEREN.

²¹ En de HEERE voer voort te verschijnen te Silo; want de HEERE openbaarde Zich aan Samuel te Silo, door het woord des HEEREN.

ISRAËL DOOR DE FILISTIJNEN GESLAGEN; DE ARK GENOMEN

4 EN het woord van Samuel geschiedde aan gans Israël. En Israël toog uit, den Filistijnen tegemoet, ten strijde, en legerde zich bij Eben-Haëzer, maar de Filistijnen legerden zich bij Afek.

² En de Filistijnen stelden zich in slagorden, om Israël te ontmoeten; en als zich de strijd uitspreidde, zo werd Israel voor der Filistijnen aangezicht geslagen; want zij sloegen in de slagorden in het veld omtrent vier duizend man.

³ Als het volk *wederom* in het leger gekomen was, zo zeiden de oudsten van Israël: Waarom heeft ons de HEERE heden geslagen voor het aangezicht der Filistijnen? Laat ons van Silo tot ons nemen de ark des verbonds des HEEREN, en laat die in het midden van ons komen, opdat zij ons verlosse van de hand onzer vijanden.

⁴ Het volk dan zond naar Silo, en men bracht van daar de ark des verbonds des HEEREN der heirscharen, die tussen de cherubim woont; en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, waren daar met de ark des verbonds van God.

⁵ En het geschiedde, als de ark des verbonds des HEEREN in het leger kwam, zo juichte gans Israël met een groot gejuich, also dat de aarde dreunde.

⁶ Als nu de Filistijnen de stem van het juichen hoorden, zo zeiden zij: Wat is de stem van dit grote juichen in het leger der Hebreëen? Toen vernamen zij, dat de ark des HEEREN in het leger gekomen was.

⁷ Daarom vreesden de Filistijnen, want zij zeiden: God is in het leger gekomen. En zij zeiden: Wee ons, want diergelijke is gisteren *en* eergisteren niet geschied.

⁸ Wee ons, wie zal ons redden uit de hand van deze heerlijke goden? Dit zijn dezelfde goden, die de Egyptenaars met alle plagen geplaagd hebben, bij de woestijn.

⁹ Zijt sterk, en weest mannen, gij Filistijnen, opdat gij de Hebreëen niet misschien dient, gelijk als zij ulieden gediend hebben; zo zijt mannen, en strijdt.

¹⁰ Toen streden de Filistijnen, en Israël werd geslagen, en zij vloden een iegelijk in zijn tenten; en er geschiedde een zeer grote nederlaag, zodat er van Israël vielen dertig duizend voetvolks.

¹¹ En de ark Gods werd genomen, en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, stierven.

¹² Toen liep er een Benjaminit uit de slagorden, en kwam te Silo denzelfden dag; en zijn klederen waren gescheurd, en er was aarde op zijn hoofd.

¹⁸ Toen maakte Samuel hem al die woorden bekend en hield ze niet voor hem verborgen. En *Eli* zei: Hij is de HEERE; laat Hij doen wat goed is in Zijn ogen.

¹⁹ En Samuel werd groot. De HEERE was met hem en liet niet *een* van al Zijn woorden onvervuld.*

²⁰ En heel Israël, van Dan tot Berseba toe, erkende dat Samuel aangesteld was tot profeet van de HEERE.

²¹ En de HEERE bleef in Silo verschijnen; ja, de HEERE openbaarde Zich aan Samuel in Silo door het woord van de HEERE.

ISRAËL DOOR DE FILISTIJNEN VERSLAGEN. DE ARK WEGGENOMEN

4 Het woord van Samuel kwam tot heel Israël. En Israël trok ten strijde, de Filistijnen tegemoet. Zij sloegen hun kamp op bij Eben-Haëzer, terwijl de Filistijnen hun kamp opsloegen bij Afek.

² De Filistijnen stelden zich op tegenover Israël. Toen de strijd zich uitbreidde, werd Israël door de Filistijnen verslagen; want zij doodden in de gelederen in het *open* veld ongeveer vierduizend man.

³ Toen het volk in het kamp *terug*gekomen was, zeiden de oudsten van Israël: Waarom heeft de HEERE ons vandaag vóór de Filistijnen verslagen? Laten wij vanuit Silo de ark van het verbond van de HEERE bij ons nemen, en laat die in ons midden komen, opdat die ons zal verlossen uit de hand van onze vijanden.

⁴ Toen zond het volk *boden* naar Silo, en men bracht van daar de verbondsark van de HEERE van de legermachten, Die tussen de cherubs troont; en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, waren daar met de ark van het verbond van God.

⁵ En het gebeurde, toen de ark van het verbond van de HEERE in het kamp kwam, dat heel Israël zo'n uitbundig gejuich aanhief dat de aarde dreunde.

⁶ Toen de Filistijnen het geluid van het gejuich hoorden, zeiden zij: Wat betekent het geluid van dit uitbundige gejuich in het kamp van de Hebreëen? Toen zij vernamen dat de ark van de HEERE in het kamp gekomen was,

⁷ werden de Filistijnen bevreesd, want zij zeiden: God is in het leger gekomen. En zij zeiden: Wee ons, want iets dergelijks is er sinds jaar en dag* niet gebeurd.

⁸ Wee ons, wie zal ons redden uit de hand van deze machtige goden? Dit zijn dezelfde goden die de Egyptenaren met alle plagen getroffen hebben, bij de woestijn.

⁹ Filistijnen, vat moed en wees mannen, anders zult u de Hebreëen moeten dienen zoals zij u gediend hebben. Wees mannen, en strijd!

¹⁰ Toen streden de Filistijnen, en Israël werd verslagen, en zij vluchtten, ieder naar zijn tent. De nederlaag was zeer groot, er viel van Israël dertigduizend *man* voetvolks.

¹¹ En de ark van God werd meegenomen, en de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, stierven.

DE DOOD VAN ELI

¹² Toen snelde er een Benjaminit uit de gevechtlijn, en *deze* kwam diezelfde dag *nog* in Silo; en zijn kleren waren gescheurd en er was aarde op zijn hoofd.

3:19 *onvervuld* - Letterlijk: ter aarde vallen.

4:7 *sindsjaar en dag* - Letterlijk: gisteren en eergisteren.

¹³ En als hij kwam, ziet, zo zat Eli op een stoel aan de zijde van den weg, uitziende; want zijn hart was sidderende vanwege de ark Gods. Als die man kwam, om *zulks* te verkondigen in de stad, toen schreeuwde de ganse stad.

¹⁴ En als Eli de stem des geroeps hoorde, zo zeide hij: Wat is de stem dezer beroerte? Toen haastte zich die man, en hij kwam en boodschapte het aan Eli.

¹⁵ (Eli nu was een man van acht en negentig jaren, en zijn ogen stonden stijf, dat hij niet zien kon.)

¹⁶ En die man zeide tot Eli: Ik ben het, die uit de slagorden kom, en ik ben heden uit de slagorden gevloeden. Hij dan zeide: Wat is er geschied, mijn zoon?

¹⁷ Toen antwoordde hij, die de boodschap bracht, en zeide: Israëel is gevloeden voor het aangezicht der Filistijnen, en er is ook een grote nederlaag onder het volk geschied; daarenboven zijn uw twee zonen, Hofni en Pinehas, gestorven, en de ark Gods is genomen.

ELI'S DOOD

¹⁸ En het geschiedde, als hij van de ark Gods vermeldde, zo viel hij achterwaarts van den stoel af, aan de zijde der poort, en brak den nek, en stierf; want de man was oud en zwaar; en hij richtte Israëel veertig jaren.

¹⁹ En zijn schoondochter, de huisvrouw van Pinehas, was bevrucht, zij zou baren; als deze de tijding hoorde, dat de ark Gods genomen was, en haar schoonvader gestorven was, en haar man, zo kromde zij zich, en baarde; want haar weeën overvielen haar.

²⁰ En omtrent den tijd van haar sterven, zo spraken de vrouwen, die bij haar stonden: Vrees niet, want gij hebt een zoon gebaar. Doch zij antwoordde niet, en nam het niet ter harte.

²¹ En zij noemde het jongskens Ikabod, zeggende: De eer is weggevoerd uit Israëel, omdat de ark Gods gevankelijk weggevoerd was, en om haars schoonvaders en haars mans wil.

²² En zij zeide: De eer is gevankelijk weggevoerd uit Israëel, want de ark Gods is genomen.

DE ARK IN HET LAND DER FILISTIJNEN

5 DE Filistijnen nu namen de ark Gods, en zij brachten ze van Eben-Haëzer tot Asdod.

² En de Filistijnen namen de ark Gods, en zij brachten ze in het huis van Dagon, en stelden ze bij Dagon.

³ Maar als die van Asdod des anderen daags vroeg opstonden, ziet, zo was Dagon op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN. En zij namen Dagon en zetten hem weder op zijn plaats.

⁴ Toen zij nu des anderen daags des morgens vroeg opstonden, ziet, Dagon lag op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN; maar het hoofd van Dagon, en de beide palmen zijner handen afgehouden, aan den dorpel; alleenlijk was Dagon daarop overgebleven.

⁵ Daarom treden de priesters van Dagon, en allen, die in het huis van Dagon komen, niet op den dorpel van Dagon te Asdod, tot op dezen dag.

⁶ Doch de hand des HEEREN was zwaar over die van Asdod, en verwoestte hen; en Hij sloeg ze met spenen, Asdod en haar landpalen.

¹³ Toen hij aankwam, zie, Eli zat op de stoel aan de kant van de weg op de uitkijk, want zijn hart sidderde vanwege de ark van God. Toen die man kwam om het in de stad te vertellen, schreeuwde heel de stad het uit.

¹⁴ Eli hoorde het geluid van het schreeuwen, en hij zei: Wat betekent het geluid van dit rumoer? Daarop haastte de man zich en kwam het Eli vertellen.

¹⁵ Eli nu was een man van achtennegentig jaar, en zijn ogen waren star geworden, zodat hij niet *meer* zien kon.

¹⁶ En die man zei tegen Eli: Ik kom uit de gevechtlinie; vandaag *nog* ben ik uit de gevechtlinie gevluht. Hij zei: Wat is er gebeurd, mijn zoon?

¹⁷ Toen antwoordde de boodschapper en zei: Israëel is voor de Filistijnen uit gevluht, en ook is er een grote slachting onder het volk geweest. Bovendien zijn uw twee zonen, Hofni en Pinehas, gestorven en is de ark van God meegenomen.

¹⁸ En het gebeurde, toen hij van de ark van God melding maakte, dat Eli achterover van de stoel viel, aan de kant van de poort, zijn nek brak en stierf; want de man was oud en zwaar. En hij had veertig jaar leiding gegeven aan Israel.

¹⁹ En zijn schoondochter, de vrouw van Pinehas, was zwanger en zou baren. Toen zij het bericht hoorde dat de ark van God meegenomen was en dat haar schoonvader en haar man gestorven waren, kromde zij zich en baarde, want haar weeën overvielen haar.

²⁰ En omstreeks de tijd van haar sterven spraken de vrouwen die bij haar stonden: Wees niet bevreesd, want u hebt een zoon gebaar. Maar zij antwoordde niet en nam het niet ter harte.

²¹ En zij noemde het jongetje Ikabod, en zei: De eer is weggevoerd uit Israëel. *Dit zei ze*, omdat de ark van God meegenomen was, en vanwege haar schoonvader en haar man.

²² En zij zei: De eer is weggevoerd uit Israëel, want de ark van God is meegenomen.

DE ARK IN HET LAND VAN DE FILISTIJNEN

5 De Filistijnen hadden de ark van God *als buit* meegenomen en hem van Eben-Haëzer naar Asdod gebracht.

² Vervolgens namen de Filistijnen de ark van God, brachten hem in het huis van Dagon en plaatsten hem bij Dagon.

³ Maar toen de inwoners van Asdod de andere dag vroeg opstonden, zie, Dagon was op zijn gezicht ter aarde gevallen vóór de ark van de HEERE. En zij namen Dagon en zetten hem weer op zijn plaats.

⁴ Toen zij de volgende dag 's morgens vroeg opstonden, zie, Dagon lag op zijn gezicht ter aarde gevallen vóór de ark van de HEERE. Maar het hoofd van Dagon en zijn beide handpalmen lagen afgehakt op de drempel; alleen Dagon's *romp* was op zijn plaats overgebleven.

⁵ Daarom betreden de priesters van Dagon en allen die in het huis van Dagon komen, de drempel van Dagon in Asdod niet, tot op deze dag.

⁶ En de hand van de HEERE drukte zwaar op de inwoners van Asdod en teisterde hen; Hij trof hen, *namelijk* Asdod en de bijbehorende gebieden, met gezwollen.

⁷ Toen nu de mannen te Asdod zagen, dat het alzo *toeing*, zo zeiden zij: Dat de ark des Gods van Israël bij ons niet blijve; want Zijn hand is hard over ons, en over Dagon, onzen god.

⁸ Daarom zonden zij heen, en verzamelden tot zich al de vorsten der Filistijnen, en zij zeiden: Wat zullen wij met de ark des Gods van Israël doen? En die zeiden: Dat de ark des Gods van Israël rondom Gath ga. Alzo droegen zij de ark des Gods van Israël rondom.

⁹ En het geschiedde, nadat zij die hadden rondom gedragen, zo was de hand des HEEREN tegen die stad met een zeer grote kwelling; want Hij sloeg de lieden dier stad van den kleine tot den grote, en zij hadden spenen in de verborgene plaatsen.

¹⁰ Toen zonden zij de ark Gods naar Ekron; maar het geschiedde, als de ark Gods te Ekron kwam, zo riepen die van Ekron, zeggende: Zij hebben de ark des Gods van Israël tot mij rondom gebracht, om mij en mijn volk te doden.

¹¹ En zij zonden heen, en vergaderden al de vorsten der Filistijnen, en zeiden: Zendt de ark des Gods van Israël heen, dat zij wederkere tot haar plaats, opdat zij mij en mijn volk niet dode; want er was een dodelijke kwelling in de ganse stad, en de hand Gods was er zeer zwaar.

¹² En de mensen, die niet stierven, werden geslagen met spenen, zodat het geschrei der stad opklom naar den hemel.

DE ARK TERUGGEBRACHT NAAR HET LAND VAN ISRAËL

6 ALS nu de ark des HEEREN zeven maanden in het land der Filistijnen geweest was,

² Zo riepen de Filistijnen de priesters en de waarzeggers, zeggende: Wat zullen wij met de ark des HEEREN doen? Laat ons weten, waarmede wij ze aan haar plaats zenden zullen.

³ Zij dan zeiden: Indien gij de ark des Gods van Israël wegzendt, zendt haar niet ledig weg, maar vergeldt Hem ganselijk een schuldoffer; dan zult gij genezen worden, en ulieden zal bekend worden, waarom Zijn hand van u niet afwijkt.

⁴ Toen zeiden zij: Welk is dat schuldoffer, dat wij Hem vergelden zullen? En zij zeiden: Vijf gouden spenen, en vijf gouden muizen, naar het getal van de vorsten der Filistijnen; want het is enerlei plaag over u allen, en over uw vorsten.

⁵ Zo maakt dan beelden uwer spenen, en beelden uwer muizen, die het land verderven, en geeft den God van Israël de eer; misschien zal Hij Zijn hand verlichten van over ulieden, en van over uw god, en van over uw land.

⁶ Waarom toch zoudt gijlieden uw hart verzwaren, gelijk de Egyptenaars en Farao hun hart verzward hebben? Hebben zij niet, toen Hij *wonderlijk* met hen gehandeld had, hen laten trekken, dat zij heengingen?

⁷ Nu dan, neemt en maakt een nieuwen wagen, en twee zogende koeien, op dewelke geen juk gekomen is; spant de koeien aan den wagen, en brengt haar kalveren van achter haar weder naar huis.

⁸ Neemt dan de ark des HEEREN, en zet ze op den wagen, en legt de gouden kleinoden, die gij Hem ten schuldoffer vergelden zult, in een koffertje aan haar zijde; en zendt ze weg, dat zij heenga.

⁷ Toen de mannen van Asdod zagen dat het er zo *aan toeing*, zeiden zij: Laat de ark van de God van Israël niet bij ons blijven, want Zijn hand drukt hard op ons en op Dagon, onze god.

⁸ Daarom stuurden zij *boden*, brachten al de stadsvorsten van de Filistijnen bijeen en zeiden: Wat zullen wij met de ark van de God van Israël doen? En die zeiden: Laat de ark van de God van Israël naar Gath overgebracht worden. Daarop brachten zij de ark van de God van Israël *daarheen* over.

⁹ En het gebeurde, nadat zij hem overgebracht hadden, dat de hand van de HEERE op de stad drukte en er een zeer grote verwarring *ontstond*, want Hij trof de inwoners van die stad van klein tot groot: zij kregen gezwellen.

¹⁰ Toen stuurden zij de ark van God naar Ekron. Het gebeurde echter, toen de ark van God in Ekron kwam, dat de inwoners van Ekron het uitschreeuwden: Zij hebben de ark van de God van Israël naar mij overgebracht om mij en mijn volk te doden.

¹¹ Daarom stuurden zij *boden*, brachten al de stadsvorsten van de Filistijnen bijeen, en zeiden: Stuur de ark van de God van Israël weg, en laat hem terugkeren naar zijn *eigen* plaats, zodat hij mij en mijn volk niet zal doden. Er was namelijk een dodelijke verwarring in de hele stad; de hand van God drukte er zeer zwaar.

¹² De mensen die niet stierven, werden getroffen met gezwellen, zodat het hulpgeroep van de stad opsteeg naar de hemel.

DE ARK TERUGGEBRACHT NAAR HET LAND VAN ISRAËL

6 Toen de ark van de HEERE zeven maanden in het land van de Filistijnen geweest was,

² riepen de Filistijnen de priesters en de waarzeggers, en zij vroegen: Wat zullen wij met de ark van de HEERE doen? Laat ons weten waarmede wij hem naar zijn *eigen* plaats moeten *terugsturen*.

³ Zij zeiden: Wanneer u de ark van de God van Israël *terug* stuurt, stuur hem *dan* niet leeg *terug*, maar doe Hem beselect een schuldoffer toekomen; dan zult u genezen worden en zal u bekend zijn waarom Zijn hand niet van u wijkt.

⁴ Toen zeiden zij: Wat voor schuldoffer zullen wij Hem doen toekomen? Zij zeiden: Vijf gouden gezwellen en vijf gouden muizen, overeenkomstig het aantal stadsvorsten van de Filistijnen, want een en dezelfde plaag *treft* u allen en uw stadsvorsten.

⁵ Maak beeldjes van uw gezwellen en beeldjes van uw muizen die het land te gronde richten, en geef eer aan de God van Israël. Misschien zal Hij *de druk* van Zijn hand op u, op uw goden en op uw land verlichten.

⁶ Waarom zou u uw hart onvermurwbaar maken, zoals de Egyptenaren en de farao hun hart onvermurwbaar maakten? Lieten zij hen niet wegtrekken, toen Hij *Zijn macht* aan hen bewees, zodat zij konden gaan?

⁷ Nu dan, neem een nieuwe wagen, maak *die gereed*, en neem twee zogende koeien, waarop *nog* geen juk gekomen is; span de koeien voor de wagen en breng hun kalveren achter hen vandaan terug naar huis.

⁸ Neem dan de ark van de HEERE, zet hem op de wagen, en leg de gouden voorwerpen die u Hem als schuldoffer doet toekomen, in een kistje ernaast. Stuur hem vervolgens *terug* en laat hem gaan.

⁹ Ziet dan toe, indien zij den weg van haar landpale opgaat naar Beth-Semes, zo heeft Hij ons dit groot kwaad gedaan; maar zo niet, zo zullen wij weten, dat Zijn hand ons niet geraakt heeft; het is ons een toeval geweest.

¹⁰ En die lieden deden also, en namen twee zogende koeien, en spanden ze aan den wagen, en haar kalveren sloten zij in huis.

¹¹ En zij zetten de ark des HEEREN op den wagen, en het koffertje met de gouden muizen, en de beelden hunner spenen.

¹² De koeien nu gingen recht in dien weg, op den weg naar Beth-Semes op een straat; zij gingen steeds voort, al loeiende, en weken noch ter rechter- noch ter linkerhand; en de vorsten der Filistijnen gingen achter dezelve tot aan de landpale van Beth-Semes.

¹³ En die van Beth-Semes maaiden den tarweoogst in het dal, en als zij hun ogen ophieven, zagen zij de ark en verblijdden zich, als zij *die* zagen.

¹⁴ En de wagen kwam op den akker van Jozua, den Beth-semiet, en bleef daar staande; en daar was een grote steen, en zij kloofden het hout van den wagen, en offerden de koeien den HEERE ten brandoffer.

¹⁵ En de Levieten namen de ark des HEEREN af en het koffertje, dat daarbij was, waarin de gouden kleinoden waren, en zetten ze op dien groten steen; en die lieden van Beth-Semes offerden brandofferen, en slachtten slachtofferen den HEERE, op denzelfden dag.

¹⁶ En als de vijf vorsten der Filistijnen zulks gezien hadden, zo keerden zij weder op denzelfden dag naar Ekron.

¹⁷ Dit nu zijn de gouden spenen, die de Filistijnen aan den HEERE ten schuldoffer vergolden hebben: Voor Asdod één, voor Gaza één, voor Askelon één, voor Gath één, voor Ekron één.

¹⁸ Ook gouden muizen, naar het getal van alle steden der Filistijnen, onder de vijf vorsten, van de vaste steden af tot aan de landvlekken; en tot aan Abel, den groten steen, op denwelken zij de ark des HEEREN nedergesteld hadden, die tot op dezen dag is op den akker van Jozua, den Beth-semiet.

¹⁹ En de HEERE sloeg onder die lieden van Beth-Semes, omdat zij in de ark des HEEREN gezien hadden; ja, Hij sloeg van het volk zeventig mannen, en vijftig duizend mannen. Toen bedreef het volk rouw, omdat de HEERE een groten slag onder het volk geslagen had.

²⁰ Toen zeiden de lieden van Beth-Semes: Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht van den HEERE, dezen heilige God? En tot wien van ons zal Hij optrekken?

²¹ Zo zonden zij boden tot de inwoners van Kirjath-Jearim, zeggende: De Filistijnen hebben de ark des HEEREN wedergebracht; komt af, haalt ze opwaarts tot u.

7 TOEN kwamen de mannen van Kirjath-Jearim, en haalden de ark des HEEREN op, en zij brachten ze in het huis van Abinadab, op den heuvel; en zij heiligden zijn zoon Eleazar, dat hij de ark des HEEREN bewaarde.

DE FILISTIJNEN VERSLAGEN TE MIZPA

² En het geschiedde, van dien dag af, dat de ark *des Heeren* te Kirjath-Jearim bleef, en de dagen werden vermenigvuldigd, en het werden twintig jaren; en het ganse huis van Israël klaagde den HEERE achterna.

⁹ Let dan op: als *de ark* de weg naar het gebied van Beth-Semes inslaat, heeft Hij ons dit grote kwaad aangedaan. Maar zo niet, dan weten wij dat niet Zijn hand ons getroffen heeft; *dan* is het ons toevallig overkomen.

¹⁰ Zo deden die mannen; zij namen twee zogende koeien en spanden die voor de wagen, maar hun kalveren sloten zij in huis op.

¹¹ Zij zetten de ark van de HEERE op de wagen, evenals het kistje met de gouden muizen en de beeldjes van hun gezwellen.

¹² De koeien liepen regelrecht, in één spoor, de weg langs, op weg naar Beth-Semes; zij liepen al loeiend steeds maar door en weken niet af naar rechts of naar links. De stadsvorsten van de Filistijnen liepen erachteraan, tot aan het gebied van Beth-Semes.

¹³ De *inwoners* van Beth-Semes waren de tarweoogst aan het maaïen in het dal. Toen zij hun ogen opsloegen en de ark zagen, waren zij verheugd *die* te zien.

¹⁴ De wagen kwam op de akker van Jozua, de Beth-Semiet, en bleef daar staan. Er was daar een grote steen, en zij kloofden het hout van de wagen en offerden de koeien als brandoffer aan de HEERE.

¹⁵ De Levieten namen de ark van de HEERE *van de wagen* af, en het kistje dat daarbij was, waarin de gouden voorwerpen waren, en zetten ze op die grote steen; en op die dag brachten de mannen van Beth-Semes brandoffers en brachten slachtoffers voor de HEERE.

¹⁶ Toen de vijf stadsvorsten van de Filistijnen dat gezien hadden, keerden zij diezelfde dag terug naar Ekron.

¹⁷ Dit zijn de gouden gezwellen die de Filistijnen de HEERE als schuldoffer hebben doen toekomen: voor Asdod één, voor Gaza één, voor Askelon één, voor Gath één, voor Ekron één;

¹⁸ en *verder* de gouden muizen, overeenkomstig het aantal van alle steden van de Filistijnen, *onder het gezag* van de vijf stadsvorsten, van de versterkte steden tot de niet-ommuurde dorpen, en tot aan Abel, de grote steen waarop zij de ark van de HEERE neergezet hadden, die zich tot op deze dag op de akker van Jozua, de Beth-Semiet, bevindt.

¹⁹ Maar *de HEERE* doodde *sommigen* van de mannen van Beth-Semes, omdat zij in de ark van de HEERE hadden gekoken. Hij doodde van het volk zeventig man *van de vijftigduizend man*.^{*} Toen bedreef het volk rouw, omdat de HEERE het volk een grote slag had toegebracht.

²⁰ Toen zeiden de mannen van Beth-Semes: Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht van de HEERE, deze heilige God? En naar wie van ons zal hij gaan?

²¹ Zij stuurden boden naar de inwoners van Kirjath-Jearim om te zeggen: De Filistijnen hebben de ark van de HEERE teruggebracht; kom *en* haal hem op naar u toe.

7 Toen kwamen de mannen van Kirjath-Jearim, haalden de ark van de HEEREN brachten die in het huis van Abinadab, op de heuvel; en zij heiligden zijn zoon Eleazar om voor de ark van de HEERE zorg te dragen.

DE FILISTIJNEN VERSLAGEN IN MIZPA

² En het gebeurde vanaf de dag dat de ark in Kirjath-Jearim bleef, dat er veel dagen verliepen – het werden twintig jaren – en het hele huis van Israël wendde zich klagend tot de HEERE.

6:19 zeventig man van de vijftigduizend man - Het Hebreeuws is hier onduidelijk.

³ Toen sprak Samuel tot het ganse huis van Israëel, zeggende: Indien gijlieden u met uw ganse hart tot den HEERE bekeert, zo doet de vreemde goden uit het midden van u weg, ook de Astharoths; en richt uw hart tot den HEERE, en dient Hem alleen, zo zal Hij u uit de hand der Filistijnen rukken.

⁴ De kinderen Israëls nu deden de Baäls en de Astharoths weg, en zij dienden den HEERE alleen.

⁵ Verder zeide Samuel: Vergadert het ganse Israëel naar Mizpa, en ik zal den HEERE voor u bidden.

⁶ En zij werden vergaderd te Mizpa, en zij schepten water, en goten het uit voor het aangezicht des HEEREN; en zij vastten te dien dage, en zeiden aldaar: Wij hebben tegen den HEERE gezondigd. Alzo richtte Samuel de kinderen Israëls te Mizpa.

⁷ Toen de Filistijnen hoorden, dat de kinderen Israëls zich vergaderd hadden te Mizpa, zo kwamen de oversten der Filistijnen op tegen Israëel. Als de kinderen Israëls dat hoorden, zo vreesden zij voor het aangezicht der Filistijnen.

⁸ En de kinderen Israëls zeiden tot Samuel: Zwijg niet van onzenwege, dat gij niet zoudt roepen tot den HEERE, onzen God, opdat Hij ons verlosse uit de hand der Filistijnen.

⁹ Toen nam Samuel een melklam, en hij offerde het geheel den HEERE ten brandoffer; en Samuel riep tot den HEERE voor Israëel; en de HEERE verhoorde hem.

¹⁰ En het geschiedde, toen Samuel dat brandoffer offerde, zo kwamen de Filistijnen aan ten strijde tegen Israëel; en de HEERE donderde te dien dage met een groten donder over de Filistijnen, en Hij verschrikte hen, zodat zij verslagen werden voor het aangezicht van Israëel.

¹¹ En de mannen van Israëel togen uit van Mizpa, en vervolgden de Filistijnen, en zij sloegen hen tot onder Bethkar.

¹² Samuel nu nam een steen, en stelde *dien* tussen Mizpa en tussen Sen, en hij noemde diens naam Eben-Haëzer; en hij zeide: Tot hiertoe heeft ons de HEERE geholpen.

¹³ Alzo werden de Filistijnen vernederd, en kwamen niet meer in de landpalen van Israëel; want de hand des HEEREN was tegen de Filistijnen al de dagen van Samuel.

¹⁴ En de steden, welke de Filistijnen van Israëel genomen hadden kwamen weder aan Israëel, van Ekron tot Gath toe; ook rukte Israëel derzelver landpale uit de hand der Filistijnen; en er was vrede tussen Israëel en tussen de Amorieten.

¹⁵ Samuel nu richtte Israëel al de dagen zijns levens.

¹⁶ En hij toog van jaar tot jaar, en ging rondom naar Bethel, en Gilgal, en Mizpa; en hij richtte Israëel in al die plaatsen.

¹⁷ Doch hij keerde weder naar Rama; want daar was zijn huis, en daar richtte hij Israëel; en hij bouwde aldaar den HEERE een altaar.

ISRAËL BEGEERT EEN KONING

8 HET geschiedde nu, toen Samuel oud geworden was, zo stelde hij zijn zonen tot richters over Israëel.

² De naam van zijn eerstgeborenen zoon nu was Joël, en de naam van zijn tweeden was Abia; zij waren richters te Ber-seba.

³ Doch zijn zonen wandelden niet in zijn wegen; maar zij neigden zich tot de gierigheid, en namen geschenken, en bogen het recht.

³ Toen sprak Samuel tot het hele huis van Israëel: Als u zich met uw hele hart tot de HEERE bekeert, doe dan de vreemde goden uit uw midden weg, ook de Astartes, richt uw hart op de HEERE en dien Hem alleen. Dan zal Hij u uit de hand van de Filistijnen redden.

⁴ Daarop deden de Israëlieten de Baäls en de Astartes weg, en zij dienden de HEERE alleen.

⁵ Verder zei Samuel: Roep heel Israëel in Mizpa bijeen, dan zal ik voor u tot de HEERE bidden.

⁶ Zij kwamen in Mizpa bijeen, schepten water en goten het uit voor het aangezicht van de HEERE. Zij vastten op die dag en zeiden daar: Wij hebben tegen de HEERE gezondigd. Zo gaf Samuel leiding aan de Israëlieten in Mizpa.

⁷ Toen de Filistijnen hoorden dat de Israëlieten in Mizpa bijeengekomen waren, trokken de stadsvorsten van de Filistijnen tegen Israëel op. Toen de Israëlieten dat hoorden, werden zij bevreesd voor de Filistijnen.

⁸ En de Israëlieten zeiden tegen Samuel: Laat toch niet na voor ons te roepen tot de HEERE, onze God, opdat Hij ons zal verlossen uit de hand van de Filistijnen.

⁹ Toen nam Samuel een melklammetje en offerde het in zijn geheel als brandoffer voor de HEERE. Samuel riep tot de HEERE voor Israëel en de HEERE verhoorde hem.

¹⁰ En het gebeurde, toen Samuel dat brandoffer bracht, dat de Filistijnen de strijd aanbonden met Israëel. Maar de HEERE deed op die dag een machtige donder rollen over de Filistijnen. Hij bracht hen in verwarring, zodat zij door Israëel verslagen werden.

¹¹ En de mannen van Israëel trokken uit Mizpa, achtervolgden de Filistijnen en versloegen hen tot onder Beth-Kar.

¹² Toen nam Samuel een steen en plaatste die tussen Mizpa en Sen; hij gaf hem de naam Eben-Haëzer* en zei: Tot hiertoe heeft de HEERE ons geholpen.

¹³ Zo werden de Filistijnen vernederd, en zij kwamen niet meer in het gebied van Israëel, want al de dagen van Samuel was de hand van de HEERE tegen de Filistijnen.

¹⁴ De steden die de Filistijnen van Israëel afgenomen hadden, kwamen weer in bezit van Israëel, van Ekron tot Gath; ook ontrukte Israëel het bijbehorende gebied aan de macht van de Filistijnen. Ook was er vrede tussen Israëel en de Amorieten.

¹⁵ Samuel gaf leiding aan Israëel al de dagen van zijn leven.

¹⁶ Hij ging van jaar tot jaar *het land* rond, langs Bethel, Gilgal en Mizpa, en hij gaf leiding aan Israëel in al die plaatsen.

¹⁷ Daarna keerde hij terug* naar Rama, want daar was zijn huis en daar gaf hij leiding aan Israëel, en hij bouwde daar een altaar voor de HEERE.

ISRAËL VERLANGT EEN KONING

8 Het gebeurde nu, toen Samuel oud geworden was, dat hij zijn zonen tot richters over Israëel aanstelde.

² De naam van zijn eerstgeborenen zoon was Joël en de naam van zijn tweede was Abia; zij waren richters in Berseba.

³ Maar zijn zonen gingen niet in zijn wegen; zij waren uit op winstbejag, namen geschenken aan en bogen het recht.

7:12 Eben-Haëzer betekent: steen van de hulp.

7:17 Daarna keerde hij terug - Letterlijk: En zijn terugkeer was naar Rama.

⁴ Toen vergaderden zich alle oudsten van Israël, en zij kwamen tot Samuel te Rama;

⁵ En zij zeiden tot hem: Zie, gij zijt oud geworden, en uw zonen wandelen niet in uw wegen; zo zet nu een koning over ons, om ons te richten, gelijk al de volken *hebben*.

⁶ Maar dit woord was kwaad in de ogen van Samuel, als zij zeiden: Geef ons een koning, om ons te richten. En Samuel bad den HEERE aan.

⁷ Doch de HEERE zeide tot Samuel: Hoor naar de stem des volks in alles, wat zij tot u zeggen zullen; want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zal zijn.

⁸ Naar al de werken, die zij gedaan hebben, van dien dag af, toen Ik hen uit Egypte geleid heb, tot op dezen dag toe, en hebben Mij verlaten en andere goden gediend; also doen zij u ook.

⁹ Hoor dan nu naar hun stem; doch als gij hen op het hoogste zult betuigd hebben, zo zult gij hen te kennen geven de wijze des konings, die over hen regeren zal.

¹⁰ Samuel nu zeide al de woorden des HEEREN het volk aan, hetwelk een koning van hem begeerde.

¹¹ En zeide: Dit zal des konings wijze zijn, die over u regeren zal: hij zal uw zonen nemen, dat hij hen zich stelle tot zijn wagen, en tot zijn ruiteren, dat zij voor zijn wagen henen lopen;

¹² En dat hij hen zich stelle tot oversten der duizenden, en tot oversten der vijftigen; en dat zij zijn akker ploegen, en dat zij zijn oogst oogsten, en dat zij zijn krijgswapenen maken, mitsgaders zijn wapentuig.

¹³ En uw dochteren zal hij nemen tot apothekeressen, en tot keukenmaagden, en tot baksters.

¹⁴ En uw akkers, en uw wijngaarden, en uw olijfgaarden, die de beste zijn, zal hij nemen, en zal ze aan zijn knechten geven.

¹⁵ En uw zaad, en uw wijngaarden zal hij verdienen, en hij zal ze aan zijn hovelingen, en aan zijn knechten geven.

¹⁶ En hij zal uw knechten, en uw dienstmaagden, en uw beste jongelingen, en uw ezelen nemen, en hij zal zijn werk daarmede doen.

¹⁷ Hij zal uw kudden verdienen; en gij zult hem tot knechten zijn.

¹⁸ Gij zult wel te dien dage roepen, vanwege uw koning, dien gij u zult verkoren hebben, maar de HEERE zal u te dien dage niet verhoren.

¹⁹ Doch het volk weigerde Samuels stem te horen; en zij zeiden: Neen, maar er zal een koning over ons zijn.

²⁰ En wij zullen ook zijn gelijk al de volken; en onze koning zal ons richten, en hij zal voor onze aangezichten uitgaan, en hij zal onze krijgen voeren.

²¹ Als Samuel al de woorden des volks gehoord had, zo sprak hij dezelve voor de oren des HEEREN.

²² De HEERE nu zeide tot Samuel: Hoor naar hun stem, en stel hun een koning. Toen zeide Samuel tot de mannen van Israël: Gaat heen, een iegelijk naar zijn stad.

⁴ Toen kwamen alle oudsten van Israël bijeen, en zij kwamen bij Samuel in Rama.

⁵ Zij zeiden tegen hem: Zie, u bent oud geworden en uw zonen gaan niet in uw wegen. Stel daarom een koning over ons aan om ons leiding te geven, zoals alle volken.

⁶ Toen zij zeiden: Geef ons een koning om ons leiding te geven, was dit woord kwalijk in de ogen van Samuel. En Samuel bad tot de HEERE.

⁷ Maar de HEERE zei tegen Samuel: Geef gehoor aan de stem van het volk in alles wat zij tegen u zeggen; want zij hebben u niet verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zou zijn.

⁸ Overeenkomstig alles wat zij *Mij* aangedaan hebben, vanaf de dag dat Ik hen uit Egypte geleid heb tot deze dag toe, door Mij te verlaten en andere goden te dienen, doen zij nu ook u aan.

⁹ Welnu, luister naar hun stem, maar waarschuw hen nadrukkelijk en maak hun de handelwijze bekend van de koning die over hen zal regeren.

¹⁰ Daarop maakte Samuel al de woorden van de HEERE bekend aan het volk, dat een koning van hem verlangde.

¹¹ Hij zei: Dit zal de handelwijze zijn van de koning die over u regeren zal: hij zal uw zonen nemen om hen voor zich in te zetten bij zijn wagens en zijn ruitery, en om hen voor zijn wagen uit te laten lopen.

¹² Hij zal hen aanstellen tot bevelhebbers over duizend en tot bevelhebbers over vijftig. Zij zullen zijn akker moeten ploegen, zijn oogst binnenhalen en zijn strijdwapens en zijn wagentuig maken.

¹³ Uw dochters zal hij nemen als zalfbereidsters, kooksters en baksters.

¹⁴ Uw akkers, uw wijngaarden en uw olijfgaarden, de beste zal hij nemen en ze aan zijn dienaren geven.

¹⁵ Van uw zaaigoed en uw wijngaarden zal hij het tiende deel nemen en dat aan zijn hovelingen en zijn dienaren geven.

¹⁶ Hij zal uw slaven, uw slavinnen, uw beste jongemannen en uw ezels nemen om daarmee zijn werk te doen.

¹⁷ Hij zal het tiende deel van uw kudden nemen, en u zult hem tot slaven zijn.

¹⁸ U zult het in die dagen uitschreeuwen vanwege uw koning, die u zich gekozen hebt, maar de HEERE zal u op die dag niet antwoorden.

¹⁹ Maar het volk weigerde naar de stem van Samuel te luisteren. Zij zeiden: Nee, er moet toch een koning over ons komen.

²⁰ Dan zullen wij ook zijn als al de volken; onze koning zal ons leiding geven en hij zal voor ons uit gaan en onze oorlogen voeren.

²¹ Toen Samuel al de woorden van het volk gehoord had, sprak hij die uit ten aanhoren van de HEERE.

²² De HEERE zei tegen Samuel: Luister naar hun stem en stel een koning over hen aan. Toen zei Samuel tegen de mannen van Israël: Ga heen, ieder naar zijn stad.

SAMUEL ZALFT SAUL TOT KONING

9 ER was nu een man van Benjamin, wiens naam was Kis, een zoon van Abiël, den zoon van Zeror, den zoon van Bechorath, den zoon van Afiah, den zoon eens mans van Jemini, een dapper held.

SAMUEL ZALFT SAUL TOT KONING

9 Er was een man uit Benjamin en zijn naam was Kis, een zoon van Abiël, de zoon van Zeror; de zoon van Bechorath, de zoon van Afiah, een Benjaminiet,* een zeer vermogend man.*

9:1 *een Benjaminiet* - Letterlijk: de zoon van een man van Jemini.

9:1 *een zeer vermogend man* - Letterlijk: een held van vermogen.

² Die had een zoon, wiens naam was Saul, een jongeling, en schoon, ja, er was geen schoner man dan hij onder de kinderen Israëls; van zijn schouderen en opwaarts was hij hoger dan al het volk.

³ De ezellen nu van Kis, den vader van Saul, waren verloren; daarom zeide Kis tot zijn zoon Saul: Neem nu een van de jongens met u, en maak u op, ga heen, zoek de ezellen.

⁴ Hij dan ging door het gebergte van Efraïm, en hij ging door het land van Salisa, maar zij vonden ze niet; daarna gingen zij door het land van Sahalim, maar zij waren er niet; verder ging hij door het land van Jemini, doch zij vonden ze niet.

⁵ Toen zij in het land van Zuf kwamen, zeide Saul tot zijn jongen, die bij hem was: Kom en laat ons wederkeren; dat niet misschien mijn vader van de ezellen aflate, en voor ons bekommerd zij.

⁶ Hij daarentegen zeide tot hem: Zie toch, er is een man Gods in deze stad, en hij is een geëerd man; al wat hij spreekt, dat komt zekerlijk; laat ons nu derwaarts gaan, misschien zal hij ons onzen weg aanwijzen, op denwelken wij gaan zullen.

⁷ Toen zeide Saul tot zijn jongen: Maar zie, zo wij gaan, wat zullen wij toch dien man brengen? Want het brood is weg uit onze vaten, en wij hebben geen gave, om den man Gods te brengen; wat hebben wij?

⁸ En de jongen antwoordde Saul verder en zeide: Zie, er vindt zich in mijn hand het vierendeel eens zilveren sikfels; dat zal ik den man Gods geven, opdat hij ons onzen weg wijze.

⁹ (Eertijds zeide een ieder aldus in Israël, als hij ging om God te vragen: Komt en laat ons gaan tot den ziener; want die heden een profeet *genoemd wordt*, die werd eertijds een ziener genoemd.)

¹⁰ Toen zeide Saul tot zijn jongen: Uw woord is goed, kom, laat ons gaan. En zij gingen naar de stad, waar de man Gods was.

¹¹ Als zij opklommen door den opgang der stad, zo vonden zij maagden, die uitgingen om water te putten; en zij zeiden tot haar: Is de ziener hier?

¹² Toen antwoordden zij hun, en zeiden: Ziet, hij is voor uw aangezicht; haast u nu, want hij is heden in de stad gekomen, dewijl het volk heden een offerande heeft op de hoogte.

¹³ Wanneer gijlieden in de stad komt, zo zult gij hem vinden, eer hij opgaat op de hoogte om te eten; want het volk zal niet eten, totdat hij komt, want hij zegent het offer, daarna eten de genodigden; daarom gaat nu op, want hem, als heden zult gij hem vinden.

¹⁴ Alzo gingen zij op in de stad. Toen zij in het midden der stad kwamen, ziet, zo ging Samuel uit hun tegemoet, om op te gaan naar de hoogte.

¹⁵ Want de HEERE had het voor Samuels oor geopenbaard, een dag eer Saul kwam, zeggende:

¹⁶ Morgen omtrent dezen tijd zal Ik tot u zenden een man uit het land van Benjamin, dien zult gij ten voorganger zalven over Mijn volk Israël; en hij zal Mijn volk verlossen uit der Filistijnen hand, want Ik heb Mijn volk aangezien, dewijl deszelfs geroep tot Mij gekomen is.

² Deze had een zoon, van wie de naam Saul was, jong en knap, ja, er was geen knappere man dan hij onder de Israëlieten; vanaf zijn schouders en hoger was hij langer dan al het volk.

³ De ezellen van Kis, de vader van Saul, waren zoekgeraakt. Daarom zei Kis tegen zijn zoon Saul: Neem toch een van de knechten met je mee en sta op, ga de ezellen zoeken.

⁴ Hij trok door het bergland van Efraïm, ook trok hij door het land van Salisa, maar zij vonden ze niet. Daarna trokken zij door het land van Sahalim, maar ze waren er niet. Verder trok hij door het land van Benjamin, maar zij vonden ze niet.

⁵ Toen zij in het land van Zuf kwamen, zei Saul tegen zijn knecht, die bij hem was: Kom, laten wij terugkeren; anders *denkt* mijn vader niet meer aan de ezellen, maar is hij bezorgd over ons.

⁶ Hij zei echter tegen hem: Zie toch, er is een man Gods in deze stad, hij is een geëerd man; alles wat hij spreekt, komt zeker uit. Laten wij nu daarheen gaan, misschien zal hij ons onze weg wijzen, die wij moeten gaan.

⁷ Toen zei Saul tegen zijn knecht: Maar zie, als wij gaan, wat zullen wij dan voor die man meebrengen? Want het brood uit onze *reiszakken* is op, en wij hebben geen geschenk om de man Gods te brengen; wat hebben wij bij ons?

⁸ De knecht antwoordde Saul verder en zei: Zie, ik heb het vierde deel van een zilveren sikkels* in mijn hand, dat zal ik de man Gods geven, opdat hij ons onze weg wijst.

⁹ Vroeger zei iedereen in Israël het volgende als hij God ging raadplegen: Kom, laten wij naar de ziener gaan. Want wat *vandaag* de dag een profeet *genoemd wordt*, werd vroeger een ziener genoemd.

¹⁰ Toen zei Saul tegen zijn knecht: Uw woord is goed, kom, laten wij gaan. Zo gingen zij naar de stad waar de man Gods was.

¹¹ Toen zij de weg omhoog naar de stad opgingen, troffen zij meisjes aan die *de stad* uitgingen om water te putten. Zij zeiden tegen hen: Is de ziener hier?

¹² Zij antwoordden hun en zeiden: Zie, hij is vlak bij u; haast u nu, want hij is vandaag in de stad gekomen, omdat het volk vandaag op de hoogte een offer*maaltijd* heeft.

¹³ Wanneer u de stad binnenkomt, zult u hem vinden voor hij de hoogte opgaat om te eten. Het volk zal immers niet eten totdat hij komt, want hij zegent het offer *en* daarna eten de genodigden. Ga dan nu, want u zult hem dadelijk* vinden.

¹⁴ Zo gingen zij de stad *in*. Toen zij in het midden van de stad kwamen, zie, Samuel kwam naar buiten, hun tegemoet, om de hoogte op te gaan.

¹⁵ De HEERE had namelijk een dag voordat Saul kwam, voor het oor van Samuel onthuld:

¹⁶ Morgen omstreeks deze tijd zal Ik een man uit het land van Benjamin naar u toe zenden; die moet u tot vorst zalven over Mijn volk Israël. Hij zal Mijn volk verlossen uit de hand van de Filistijnen, want Ik heb naar Mijn volk omgezien, omdat hun geschreeuw om hulp tot Mij gekomen is.

9:8 Een *sikkels* is 10 tot 13 gram.

9:13 *dadelijk* - Letterlijk: als vandaag.

¹⁷ Toen Samuel Saul aanzag, zo antwoordde hem de HEERE: Zie, dit is de man, van welken Ik u gezegd heb: Deze zal over Mijn volk heersen.

¹⁸ En Saul naderde tot Samuel in het midden der poort, en zeide: Wijs mij toch, waar is hier het huis des zieners?

¹⁹ En Samuel antwoordde Saul en zeide: Ik ben de ziener; ga op voor mijn aangezicht op de hoogte, dat gijlieden heden met mij eet; zo zal ik u morgen vroeg laten gaan, en alles, wat in uw hart is, zal ik u te kennen geven.

²⁰ Want de ezellen aangaande, die gij heden den derden dag verloren hebt, zet uw hart daarop niet, want zij zijn gevonden; en wiens zal zijn al het gewenste, dat in Israël is? Is het niet van u, en van het ganse huis uws vaders?

²¹ Toen antwoordde Saul, en zeide: Ben ik niet een zoon van Jemini, van den kleinsten der stammen van Israël? en mijn geslacht is *het niet* het kleinste van al de geslachten van den stam van Benjamin? Waarom spreekt gij mij dan aan met zulke woorden?

²² Samuel dan nam Saul en zijn jongen, en hij bracht ze in de kamer; en hij gaf hun plaats aan het opperste der genodigden; die nu waren omtrent dertig man.

²³ Toen zeide Samuel tot den kok: Lang dat stuk, hetwelk ik u gegeven heb, waarvan ik tot u zeide: Zet het bij u weg.

²⁴ De kok nu bracht een schouder op, met wat daaraan was, en zette het voor Saul; en hij zeide: Zie, dit is het overgeblevene; zet het voor u, eet, want het is ter bestender tijd voor u bewaard, als ik zeide: Ik heb het volk genodigd. Alzo at Saul met Samuel op dien dag.

²⁵ Daarna gingen zij af van de hoogte in de stad; en hij sprak met Saul op het dak.

²⁶ En zij stonden vroeg op; en het geschiedde, omtrent den opgang des dageraads, zo riep Samuel Saul op het dak, zeggende: Sta op, dat ik u gaan late. Toen stond Saul op, en zij beiden gingen uit, hij en Samuel, naar buiten.

²⁷ Toen zij afgegaan waren aan het einde der stad, zo zeide Samuel tot Saul: Zeg den jongen, dat hij voor onze aangezichten heenga; toen ging hij heen; maar sta gij als nu stil, en ik zal u Gods woord doen horen.

10 TOEN nam Samuel een oliekruik, en goot ze uit op zijn hoofd, en kuste hem, en zeide: Is het niet *alzo*, dat de HEERE u tot een voorganger over Zijn erfdeel gezalfd heeft?

² Als gij heden van mij gaat, zo zult gij twee mannen vinden bij het graf van Rachel, aan de landpale van Benjamin, te Zelzah; die zullen tot u zeggen: De ezellen zijn gevonden, die gij zijt gaan zoeken, en zie, uw vader heeft de zaken der ezellen verlaten, en hij is bekommerd voor ulieden, zeggende: Wat zal ik om mijn zoon doen?

³ Als gij u van daar en verder aan begeeft, en zult komen tot aan Elon-Thabor, daar zullen u drie mannen vinden, opgaande tot God naar Beth-El; één, dragende drie bokjes, en één, dragende drie bollen broods, en één, dragende een fles wijn.

⁴ En zij zullen u naar uw welstand vragen, en zij zullen u twee broden geven; die zult gij van hun hand nemen.

⁵ Daarna zult gij komen op den heuvel Gods, waar der Filistijnen bezettingen zijn; en het zal geschieden, als gij aldaar in de stad komt, zo zult gij ontmoeten een hoop profeten, van de hoogte afkomende, en voor hun aangezichten luiten, en trommelen, en pijpen, en harpen, en zij zullen profeteren.

¹⁷ Toen Samuel Saul zag, gaf de HEERE hem te kennen: Zie, dit is de man van wie Ik u gezegd heb: Deze zal over Mijn volk heersen.

¹⁸ Saul trad op Samuel toe, midden in de poort, en zei: Wijs mij toch waar hier het huis van de ziener is.

¹⁹ Samuel antwoordde Saul en zei: Ik ben de ziener; ga voor mij uit naar de hoogte, en eet vandaag met mij. Dan zal ik u morgenvroeg laten gaan en u alles vertellen wat er in uw hart leeft.

²⁰ Wat de ezellen betreft, die vandaag al drie dagen zoek zijn, laat dat u niet aan het hart gaan, * want ze zijn gevonden. En van wie zal alles zijn wat begerenswaardig is in Israël? Is het niet van u, en van uw hele familie?

²¹ Toen antwoordde Saul en zei: Ben ik niet een Benjaminit, uit de kleinste van de stammen van Israël? En is mijn geslacht *niet* het geringste van al de geslachten uit de stam van Benjamin? Waarom spreekt u mij dan aan met zulke woorden?

²² Samuel nam Saul en zijn knecht mee, bracht hen in de kamer en gaf hun een plaats aan het hoofd van de genodigden; dezen waren *met* ongeveer dertig man.

²³ Toen zei Samuel tegen de slachter: Breng het deel dat ik u gaf *en* waarvan ik tegen u zei: Houd het bij u.

²⁴ De slachter bracht een achterbout met wat eraan zat, en zette die Saul voor. *Samuel* zei: Zie, dit is wat overgebleven is; zet het voor u *en* eet, want het is voor u bewaard voor deze gelegenheid, toen ik zei: Ik heb het volk uitgenodigd. Zo at Saul op die dag met Samuel.

²⁵ Daarna daalden zij van de hoogte af naar de stad, en hij sprak met Saul op het dak.

²⁶ En zij stonden vroeg op; en toen de dageraad aanbrak, gebeurde het dat Samuel Saul naar het dak riep *met het verzoek*: Sta op, dan zal ik u laten gaan. Toen stond Saul op en zij gingen beiden naar buiten, hij en Samuel.

²⁷ Terwijl zij afdaalden naar de rand van de stad, zei Samuel tegen Saul: Zeg tegen de knecht dat hij alvast voor ons uitgaat – toen ging hij weg – maar blijft u nu * staan, dan zal ik u het woord van God laten horen.

10 Toen nam Samuel een oliekruik, goot die leeg op zijn hoofd, kuste hem en zei: Is het niet *zo*, dat de HEERE u tot een vorst over Zijn eigendom gezalfd heeft?

² Als u deze dag bij mij weggegaan bent, zult u twee mannen vinden bij het graf van Rachel, in het gebied van Benjamin, in Zelzah. Die zullen tegen u zeggen: De ezellen die u bent gaan zoeken, zijn gevonden, en zie, uw vader heeft de zaak van de ezellen laten rusten, maar hij is *nu* bezorgd over u en zegt: Wat kan ik *nu* voor mijn zoon doen?

³ Als u vandaar verder gaat en bij Elon-Tabor aankomt, zullen drie mannen u daar ontmoeten, die op weg zijn naar God, in Bethel; één draagt er drie bokjes, één draagt drie ronde broden en één draagt een kruik wijn.

⁴ Zij zullen u naar uw welstand vragen en u twee broden geven; die moet u uit hun hand aannemen.

⁵ Daarna zult u op de heuvel van God komen, waar garnizoenen van de Filistijnen liggen. En het zal gebeuren, als u daar in de stad komt, dat u een groep profeten tegen zult komen, die van de hoogte afkomt. Zij hebben luiten, tamboerijnen, fluiten en harpen bij zich, en zijn aan het profeteren.

9:20 laat dat u niet aan het hart gaan - Letterlijk: zet uw hart daar niet op.

9:27 nu - Letterlijk: als de dag.

⁶ En de Geest des HEEREN zal vaardig worden over u, en gij zult met hen profeteren; en gij zult in een anderen man veranderd worden.

⁷ En het zal geschieden, als u deze tekenen zullen komen, doe gij, wat uw hand vinden zal, want God zal met u zijn.

⁸ Gij nu zult voor mijn aangezicht afgaan naar Gilgal, en zie, ik zal tot u afkomen, om brandoffers te offeren, om te offeren offeranden der dankzegging; zeven dagen zult gij *daar* beiden, totdat ik tot u kome, en u bekend make, wat gij doen zult.

⁹ Het geschiedde nu, toen hij zijn schouder keerde, om van Samuel te gaan, veranderde God hem het hart *in* een ander; en al die tekenen kwamen ten zelve dage.

¹⁰ Toen zij daar aan den heuvel kwamen, zie, zo kwam hem een hoop profeten tegemoet; en de Geest des HEEREN werd vaardig over hem, en hij profeteerde in het midden van hen.

¹¹ En het geschiedde, als een iegelijk, die hem van te voren gekend had, zag, dat hij, ziet, profeteerde met de profeten, zo zeide het volk, een ieder tot zijn metgezel: Wat is dit, dat den zoon van Kis geschied is? Is Saul ook onder de profeten?

¹² Toen antwoordde een man van daar, en zeide: Wie is toch hun vader? Daarom is het tot een spreekwoord geworden: Is Saul ook onder de profeten?

¹³ Toen hij nu voleind had te profeteren, zo kwam hij op de hoogte.

¹⁴ En Sauls oom zeide tot hem en tot zijn jongen: Waar zijt gijlieden heengegaan? Hij nu zeide: Om de ezalinnen te zoeken; toen wij zagen, dat zij er niet waren, zo kwamen wij tot Samuel.

¹⁵ Toen zeide Sauls oom: Geef mij toch te kennen, wat heeft Samuel ulieden gezegd?

¹⁶ Saul nu zeide tot zijn oom: Hij heeft ons voorzeker te kennen gegeven, dat de ezalinnen gevonden waren; maar de zaak des koninkrijks, waarvan Samuel gezegd had, gaf hij hem niet te kennen.

SAUL TOT KONING VERKOZEN

¹⁷ Doch Samuel riep het volk te zamen tot den HEERE, te Mizpa.

¹⁸ En hij zeide tot de kinderen Israëls: Alzo heeft de HEERE, de God Israëls, gesproken: Ik heb Israël uit Egypte opgebracht, en Ik heb ulieden van de hand der Egyptenaren gered, en van de hand van alle koninkrijken, die u onderdrukten.

¹⁹ Maar gijlieden hebt heden uw God verworpen, Die u uit al uw ellenden en uw noden verlost heeft, en hebt tot Hem gezegd: Zet een koning over ons; nu dan, stelt u voor het aangezicht des HEEREN, naar uw stammen en naar uw duizenden.

²⁰ Toen nu Samuel al de stammen van Israël had doen naderen, zo is de stam van Benjamin geraakt.

²¹ Toen hij den stam van Benjamin deed aankomen naar zijn geslachten, zo werd het geslacht van Matri geraakt; en Saul, de zoon van Kis, werd geraakt. En zij zochten hem, maar hij werd niet gevonden.

²² Toen vraagden zij verder den HEERE, of die man nog derwaarts komen zou? De HEERE dan zeide: Ziet, hij heeft zich tussen de vaten verstoken.

⁶ Dan zal de Geest van de HEERE over u vaardig worden en u zult samen met hen profeteren; u zult in een ander mens veranderd worden.

⁷ En het zal gebeuren als deze tekenen u overkomen, doe *dan* wat uw hand vindt, want God zal met u zijn.

⁸ Ga voor mij uit naar Gilgal; zie, ik zal naar u toe komen om brandoffers te brengen *en* om dankoffers te brengen. Zeven dagen moet u *daar* wachten, totdat ik bij u kom en u bekendmaak wat u moet doen.

⁹ En het gebeurde, toen *Saul* zich omkeerde* om bij Samuel weg te gaan, dat God zijn hart *in* een ander veranderde; en al die tekenen overkwamen *hem* op die dag.

¹⁰ Toen zij daar bij de heuvel kwamen, zie, een groep profeten kwam hem tegemoet; en de Geest van de HEERE werd vaardig over hem, en hij profeteerde in hun midden.

¹¹ Toen ieder die hem sinds jaar en dag* kende, zag dat hij – zie! – met de profeten profeteerde, zei het volk, de een tegen de ander: Wat is er toch gebeurd met de zoon van Kis? Is Saul ook onder de profeten?

¹² Toen antwoordde iemand daarvandaan: En wie is hun vader? Daarom is het een spreekwoord geworden: Is Saul ook onder de profeten?

¹³ Toen hij opgehouden had met profeteren, kwam hij aan op de hoogte.

¹⁴ De oom van Saul zei tegen hem en zijn knecht: Waar zijn jullie heen gegaan? Hij zei: De ezalinnen zoeken, en toen wij zagen dat ze er niet waren, kwamen wij bij Samuel.

¹⁵ Toen zei de oom van Saul: Vertel mij toch, wat heeft Samuel tegen jullie gezegd?

¹⁶ Saul zei tegen zijn oom: Hij heeft ons duidelijk laten weten dat de ezalinnen gevonden waren. Maar de zaak van het koningschap, waar Samuel over gesproken had, vertelde hij hem niet.

SAUL TOT KONING GEKOZEN

¹⁷ Maar Samuel riep het volk samen bij de HEERE, in Mizpa.

¹⁸ En hij zei tegen de Israëlieten: Zo heeft de HEERE, de God van Israël, gesproken: Ik heb Israël uit Egypte geleid, en Ik heb u uit de hand van de Egyptenaren gered, en uit de hand van alle koninkrijken die u onderdrukten.

¹⁹ Maar u hebt heden uw God verworpen, Die u uit al uw ellenden en uw noden verlost heeft, en u hebt tegen Hem gezegd: Stel een koning over ons aan. Nu dan, stel u op voor het aangezicht van de HEERE, overeenkomstig uw stammen en uw duizenden.

²⁰ Toen Samuel al de stammen van Israël naar voren liet komen, werd de stam van Benjamin *door het lot* aangewezen.

²¹ Toen hij de stam van Benjamin naar voren liet komen, *opgesteld* naar zijn geslachten, werd het geslacht van Matri aangewezen; en Saul, de zoon van Kis, werd aangewezen. Ze zochten hem, maar hij werd niet gevonden.

²² Toen raadpleegden zij de HEERE opnieuw: Is die man wel hierheen gekomen? De HEERE zei: Zie, hij heeft zich tussen de bagage verstopt.

10:9 *zich omkeerde* - Letterlijk: zijn schouder keerde.

10:11 *sindsjaar en dag* - Letterlijk: gisteren en eergisteren.

²³ Zij nu liepen, en namen hem van daar, en hij stelde zich in het midden des volks; en hij was hoger dan al het volk, van zijn schouder en opwaarts.

²⁴ Toen zeide Samuel tot het ganse volk: Ziet gij, dien de HEERE verkoren heeft? Want gelijk hij, is er niemand onder het ganse volk. Toen juichte het ganse volk, en zij zeiden: de koning leve.

²⁵ Samuel nu sprak tot het volk het recht des koninkrijks, en schreef het in een boek, en legde het voor het aangezicht des HEEREN. Toen liet Samuel het ganse volk gaan, elk naar zijn huis.

²⁶ En Saul ging ook naar zijn huis te Gibeá, en van het heir gingen met hem, welker hart God geroerd had.

²⁷ Doch de kinderen Belials zeiden: Wat zou ons deze verlossen? en zij verachtten hem, en brachten hem geen geschenk. Doch hij was als doof.

²³ Zij snelden erheen en namen hem vandaar mee. Hij ging midden tussen het volk staan, en van zijn schouders en hoger was hij langer dan heel het volk.

²⁴ Toen zei Samuel tegen heel het volk: Ziet u wie de HEERE uitgekoren heeft? Want zoals hij is er niemand onder het hele volk. Toen juichte het hele volk, en zij zeiden: Leve de koning!

²⁵ Samuel sprak tot het volk over de bepalingen met betrekking tot het koningschap, schreef ze op een boekrol, en legde die voor het aangezicht van de HEERE. Toen liet Samuel het hele volk gaan, ieder naar zijn huis.

²⁶ Saul ging ook naar zijn huis in Gibeá, en uit het leger gingen zij met hem mee van wie God het hart had aange-raakt.

²⁷ Maar verdorven lieden zeiden: Hoe zou deze *man* ons verlossen? Zij verachtten hem en brachten hem geen geschenk. Hij hield zich echter doof.

SAUL VERSLAAT DE AMMONIETEN EN BEVRIJDT DE STAD JABES

11 TOEN toog Nahas, de Ammoniet, op, en belegerde Jabes in Gilead. En al de mannen van Jabes zeiden tot Nahas: Maak een verbond met ons, zo zullen wij u dienen.

² Doch Nahas, de Ammoniet, zeide tot hen: Mits dezen zal ik *een verbond* met ulieden maken, dat ik u allen het rechteroog uitsteke; en dat ik deze schande op gans Israël legge.

³ Toen zeiden tot hem de oudsten van Jabes: Laat zeven dagen van ons af, dat wij boden zenden in al de landpalen van Israël; is er dan niemand, die ons verlost, zo zullen wij tot u uitgaan.

⁴ Als de boden te Gibeá-Sauls kwamen, zo spraken zij deze woorden voor de oren van het volk. Toen hief al het volk zijn stem op, en weende.

⁵ En ziet, Saul kwam achter de runderen uit het veld, en Saul zeide: Wat is den volke, dat zij wenen? Toen vertelden zij hem de woorden der mannen van Jabes.

⁶ Toen werd de Geest Gods vaardig over Saul, als hij deze woorden hoorde; en zijn toorn ontstak zeer.

⁷ En hij nam een paar runderen, en hieuw ze in stukken, en hij zond ze in alle landpalen van Israël door de hand der boden, zeggende: Die niet zelf uittrekt achter Saul en achter Samuel, also zal men zijn runderen doen. Toen viel de vrees des HEEREN op het volk, en zij gingen uit als een enig man.

⁸ En hij telde hen te Bezek; en van de kinderen Israëls waren driehonderd duizend, en van de mannen van Juda dertig duizend.

⁹ Toen zeiden zij tot de boden, die gekomen waren: Aldus zult gijlieden den mannen te Jabes in Gilead zeggen: Morgen zal u verlossing geschieden, als de zon heet worden zal. Als de boden kwamen, en verkondigden *dat* aan de mannen te Jabes, zo werden zij verblijd.

¹⁰ En de mannen van Jabes zeiden: Morgen zullen wij tot ulieden uitgaan, en gij zult ons doen naar alles, wat goed is in uw ogen.

SAUL VERSLAAT DE AMMONIETEN EN BEVRIJDT DE STAD JABES

11 Toen trok Nahas, de Ammoniet, *ten strijde* en belegerde Jabes in Gilead. En al de mannen van Jabes zeiden tegen Nahas: Sluit een verbond met ons, dan zullen wij u dienen.

² Maar Nahas, de Ammoniet, zei tegen hen: Op deze *voorwaarde* zal ik *een verbond* met u sluiten, dat ik bij u allen het rechteroog uitsteek. Zo zal ik schande over heel Israël brengen.

³ Toen zeiden de oudsten van Jabes tegen hem: Laat ons zeven dagen met rust, zodat wij boden kunnen sturen naar al de gebieden van Israël. Als er dan niemand is die ons verlost, zullen wij naar buiten komen, naar u toe.

⁴ Toen de boden in Gibeá kwamen, *waar Saul woonde*, en deze woorden ten aanhoren van het volk spraken, begon heel het volk luid te huilen.*

⁵ En zie, Saul kwam van achter de runderen van de akker, en Saul zei: Wat is er met het volk, dat zij huilen? Toen maakten zij hem de woorden van de mannen van Jabes bekend.

⁶ De Geest van God werd vaardig over Saul toen hij deze woorden hoorde, en hij ontstak in hevige woede.

⁷ Hij nam een span runderen, hakte ze in stukken, en stuurde ze naar alle gebieden van Israël door de hand van de boden, die zeiden: Wie niet uittrekt achter Saul en achter Samuel aan, met diens runderen zal net zo gedaan worden. Toen viel grote vrees voor de HEERE op het volk, en zij trokken als één man uit.

⁸ Hij telde hen in Bezek. Van de Israëlieten waren er driehonderdduizend en van de mannen van Juda dertigduizend.

⁹ Toen zeiden zij tegen de boden die gekomen waren: Dit moet u tegen de mannen in Jabes in Gilead zeggen: Morgen, als de zon heet wordt, zal er verlossing voor u komen. Toen de boden kwamen en dat aan de mannen in Jabes vertelden, waren die verheugd.

¹⁰ De mannen van Jabes zeiden *tegen Nahas*: Morgen zullen wij naar buiten komen, naar u toe, en dan kunt u met ons doen overeenkomstig alles wat goed is in uw ogen.

11:4 *begon ... luid te huilen* - Letterlijk: verhief ... zijn stem en huilde.

¹¹ Het geschiedde nu des anderen daags, dat Saul het volk stelde in drie hopen, en zij kwamen in het midden des legers, in de morgenwake, en zij sloegen Ammon, totdat de dag heet werd; en het geschiedde, dat de overigen alzo verstrooid werden, dat er onder hen geen twee te zamen bleven.

¹² Toen zeide het volk tot Samuel: Wie is hij, die zeide: Zou Saul over ons regeren? Geeft hier die mannen, dat wij hen doden.

¹³ Maar Saul zeide: Er zal te dezen dage geen man gedood worden, want de HEERE heeft heden een verlossing in Israël gedaan.

¹⁴ Verder zeide Samuel tot het volk: Komt en laat ons naar Gilgal gaan, en het koninkrijk aldaar vernieuwen.

¹⁵ Toen ging al het volk naar Gilgal, en maakte Saul aldaar koning voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal; en zij offerden aldaar dankofferen voor het aangezicht des HEEREN; en Saul verheugde zich aldaar gans zeer, met al de mannen van Israël.

SAMUEL LEGT GETUIGENIS AF VAN ZIJN GEDRAG

12 TOEN zeide Samuel tot gans Israël: Ziet, ik heb naar ulieder stem gehoord in alles, wat gij mij gezegd hebt, en ik heb een koning over u gezet.

² En nu, ziet, daar trekt de koning voor uw aangezicht heen, en ik ben oud en grijs geworden, en ziet, mijn zonen zijn bij ulieden; en ik heb voor uw aangezicht gewandeld van mijn jeugd af tot dezen dag toe.

³ Ziet, *hier* ben ik, betuigt tegen mij, voor den HEERE, en voor Zijn gezalfde, wiens os ik genomen heb, en wiens ezel ik genomen heb, en wien ik verongelijkt heb, wien ik onderdrukt heb, en van wiens hand ik een geschenk genomen heb, dat ik mijn ogen van hem zou verborgen hebben; zo zal ik het ulieden wedergeven.

⁴ Toen zeiden zij: Gij hebt ons niet verongelijkt, en gij hebt ons niet onderdrukt, en gij hebt van niemands hand iets genomen.

⁵ Toen zeide hij tot hen: De HEERE zij een Getuige tegen ulieden, en Zijn gezalfde zij te dezen dage getuige, dat gij in mijn hand niets gevonden hebt. En *het volk* zeide: Hij zij Getuige.

⁶ Verder zeide Samuel tot het volk: Het is de HEERE, Die Mozes en Aäron gemaakt heeft, en Die uw vaders uit Egypteland opgebracht heeft.

⁷ En nu, stelt u *hier*, dat ik met ulieden rechte, voor het aangezicht des HEEREN, over al de gerechtigheden des HEEREN, die Hij aan u en aan uw vaders gedaan heeft.

⁸ Nadat Jakob in Egypte gekomen was, zo riepen uw vaders tot den HEERE; en de HEERE zond Mozes en Aäron, en zij leidden uw vaders uit Egypte, en deden hen aan deze plaats wonen.

⁹ Maar zij vergaten den HEERE, hun God; zo verkocht Hij hen in de hand van Sisera, den krijgsoverste, te Hazor, en in de hand der Filistijnen, en in de hand van den koning der Moabieten, die tegen hen streden.

¹⁰ En zij riepen tot den HEERE, en zeiden: Wij hebben gezondigd, dewijl wij den HEERE verlaten, en de Baäls en Astaroths gediend hebben; en nu, ruk ons uit de hand onzer vijanden, en wij zullen U dienen.

¹¹ En het gebeurde de volgende dag dat Saul het volk in drie groepen verdeelde. Die kwamen bij het aanbreken van de dag in het midden van het legerkamp en sloegen op Ammon in tot de dag heet werd. En het gebeurde dat zij die overbleven, zo verspreid werden, dat er van hen geen twee bij elkaar bleven.

¹² Toen zei het volk tegen Samuel: Wie is hij die zei: Zou Saul over ons regeren? Geef hier die mannen, dan zullen wij hen doden.

¹³ Maar Saul zei: Er zal op deze dag niemand gedood worden, want de HEERE heeft Israël vandaag verlossing geschonken.

¹⁴ En Samuel zei tegen het volk: Kom, laten wij naar Gilgal gaan en het koningschap daar vernieuwen.

¹⁵ Toen ging heel het volk naar Gilgal en stelde Saul daar in Gilgal aan tot koning, voor het aangezicht van de HEERE; en zij brachten daar dankoffers voor het aangezicht van de HEERE. En Saul verheugde zich daar buitengewoon, met al de mannen van Israël.

SAMUEL LEGT GETUIGENIS AF VAN ZIJN GEDRAG

12 Toen zei Samuel tegen heel Israël: Zie, ik heb naar uw stem geluisterd in alles wat u mij gezegd hebt, en ik heb een koning over u aangesteld.

² En nu, zie, de koning gaat u voor; ik ben oud en grijs geworden, en mijn zonen, zie, zij zijn onder u. Ik ben u van mijn jeugd af tot op deze dag voorgegaan.

³ Zie, *hier* ben ik, leg getuigenis tegen mij af in de tegenwoordigheid van de HEERE en in de tegenwoordigheid van Zijn gezalfde: van wie heb ik een rund afgenomen, van wie heb ik een ezel afgenomen, wie heb ik onderdrukt, wie heb ik mishandeld, uit wiens hand heb ik zwijggeld aangenomen om mijn ogen voor hem te sluiten? Dan zal ik het u teruggeven.

⁴ Toen zeiden zij: U hebt ons niet onderdrukt, u hebt ons niet mishandeld en u hebt uit niemands hand iets genomen.

⁵ Toen zei hij tegen hen: De HEERE is getuige tegen u, en Zijn gezalfde is op deze dag getuige, dat u bij mij* niets gevonden hebt. En *het volk* zei: Hij is getuige.

⁶ Verder zei Samuel tegen het volk: Het is de HEERE Die Mozes en Aäron voortgebracht heeft en Die uw vaders uit Egypte heeft laten wegtrekken.

⁷ Welnu, stel u *hier* op, dan zal ik als richter voor het aangezicht van de HEERE al de rechtvaardige daden van de HEERE bij u aan de orde stellen, die Hij bij u en bij uw vaders verricht heeft.

⁸ Nadat Jakob in Egypte gekomen was, riepen uw vaders tot de HEERE. Toen zond de HEERE Mozes en Aäron. Zij leidden uw vaders uit Egypte en lieten hen in deze plaats wonen.

⁹ Maar zij vergaten de HEERE, hun God. Toen leverde Hij hen over* in de hand van Sisera, de bevelhebber van het leger in Hazor, in de hand van de Filistijnen en in de hand van de koning van Moab, die tegen hen streden.

¹⁰ Zij riepen tot de HEERE en zeiden: Wij hebben gezondigd, omdat wij de HEERE verlaten en de Baäls en Astartes gediend hebben. Nu dan, red ons uit de hand van onze vijanden; dan zullen wij U dienen.

12:5 *bij mij* - Letterlijk: in mijn hand.

12:9 *leverde Hij hen over* - Letterlijk: verkocht hen.

¹¹ En de HEERE zond Jerubbaäl, en Bedan, en Jeftha, en Samuel, en Hij rukte u uit de hand uwer vijanden rondom, also dat gij zeker woondet.

¹² Als gij nu zaagt, dat Nahas, de koning van de kinderen Ammons, tegen u kwam, zo zeidet gij tot mij: Neen, maar een koning zal over ons regeren; zo toch de HEERE, uw God, uw Koning was.

¹³ En nu, ziet daar den koning, dien gij verkoren hebt, dien gij begeerd hebt; en ziet, de HEERE heeft een koning over ulieden gezet.

¹⁴ Zo gij den HEERE zult vrezen, en Hem dienen, en naar Zijn stem horen, en den mond des HEEREN niet wederspanning zijt, zo zult gijlieden, zowel gij als de koning, die over u regeren zal, achter den HEERE, uw God, zijn.

¹⁵ Doch zo gij naar de stem des HEEREN niet zult horen, maar den mond des HEEREN wederspanning zijt, zo zal de hand des HEEREN, tegen u zijn, als tegen uw vaders.

¹⁶ Ook stelt u nu *hier*, en ziet die grote zaak, die de HEERE voor uw ogen doen zal.

¹⁷ Is het niet vandaag de tarweoogst? Ik zal tot den HEERE roepen, en Hij zal donder en regen geven; zo weet dan, en ziet, dat uw kwaad groot is, dat gij voor de ogen des HEEREN gedaan hebt, dat gij een koning voor u begeerd hebt.

¹⁸ Toen Samuel den HEERE aanriep, zo gaf de HEERE donder en regen te dien dage; daarom vreesde al het volk zeer den HEERE en Samuel.

¹⁹ En al het volk zeide tot Samuel: Bid voor uw knechten den HEERE, uw God, dat wij niet sterven; want boven al onze zonden hebben wij dit kwaad daartoe gedaan, dat wij voor ons een koning begeerd hebben.

²⁰ Toen zeide Samuel tot het volk: Vreest niet, gij hebt al dit kwaad gedaan; doch wijkt niet van achter den HEERE af, maar dient den HEERE met uw ganse hart.

²¹ En wijkt niet af; want gij zoudt de ijdelheden *navolgen*, die niet bevorderlijk zijn, noch verlossen, want zij zijn ijdelheden.

²² Want de HEERE zal Zijn volk niet verlaten, om Zijns groten Naams wil, dewijl het den HEERE liefd heeft, ulieden Zich tot een volk te maken.

²³ Wat ook mij aangaat, het zij verre van mij, dat ik tegen den HEERE zou zondigen, dat ik zou aflaten voor ulieden te bidden; maar ik zal u den goeden en rechten weg leren.

²⁴ Vreest slechts den HEERE, en dient Hem trouwelijk met uw ganse hart; want ziet, hoe grote dingen Hij bij ulieden gedaan heeft.

²⁵ Maar indien gij voortaan kwaad doet, zo zult gijlieden, als ook uw koning, omkomen.

INVAL DER FILISTIJNEN

13 SAUL was een jaar in zijn regering geweest, en het tweede jaar regeerde hij over Israël.

² Toen verkoos zich Saul drie duizend *mannen* uit Israël; en er waren bij Saul twee duizend te Michmas en op het gebergte van Beth-El, en duizend waren er bij Jonathan te Gibeab-Benjamins; en het overige des volks liet hij gaan, een iegelijk naar zijn tent.

³ Doch Jonathan sloeg de bezetting der Filistijnen, die te Geba was, hetwelk de Filistijnen hoorden. Daarom blies Saul met de bazuin in het ganse land, zeggende: Laat het de Hebreëen horen.

¹¹ Toen zond de HEERE Jerubbaäl, Bedan, Jeftha en Samuel; en Hij redde u uit de hand van uw vijanden rondom u, zodat u veilig woonde.

¹² Toen u zag dat Nahas, de koning van de Ammonieten, op u afkwam, zei u tegen mij: Nee, maar een koning moet over ons regeren – terwijl toch de HEERE, uw God, uw Koning is.

¹³ Welnu, zie *hier* de koning die u gekozen hebt, die u verlangd hebt. Zie, de HEERE heeft een koning over u aangesteld.

¹⁴ Als u dan maar de HEERE vreest, Hem dient, naar Zijn stem luistert en het bevel van de HEERE niet ongehoorzaam bent! Dan zal zowel u als de koning die over u regeren zal, *veilig* zijn, achter de HEERE uw God.

¹⁵ Maar wanneer u niet naar de stem van de HEERE luistert, en het bevel van de HEERE ongehoorzaam bent, dan zal de hand van de HEERE tegen u zijn, zoals tegen uw vaders.

¹⁶ Blijf dan nu staan, en zie het indrukwekkende dat de HEERE voor uw ogen zal doen.

¹⁷ Is het vandaag niet *de tijd* van de tarweoogst? Ik zal tot de HEERE roepen, en Hij zal donder en regen geven. Beseft dan en zie, dat uw kwaad, dat u voor de ogen van de HEERE gedaan hebt, groot is, omdat u een koning voor u verlangd hebt.

¹⁸ Toen Samuel de HEERE aanriep, gaf de HEERE donder en regen op die dag. Daarom werd heel het volk zeer bevreesd voor de HEERE en voor Samuel.

¹⁹ En heel het volk zei tegen Samuel: Bid voor uw dienaren tot de HEERE, uw God, dat wij niet sterven; want boven al onze zonden hebben wij ook nog dit kwaad gedaan dat wij een koning voor ons verlangd hebben.

²⁰ Toen zei Samuel tegen het volk: Wees niet bevreesd, u hebt al dit kwaad *wel* gedaan, maar wijkt niet *langer* van achter de HEERE af, en dien de HEERE met uw hele hart.

²¹ Wijkt niet af door de nietige *afgoden* na *te volgen*, die niet van nut zijn en niet kunnen redden, want zij zijn nietigheden.

²² Want de HEERE zal Zijn volk niet verlaten, omwille van Zijn grote Naam, omdat het de HEERE behaagd heeft u voor Hem tot een volk te maken.

²³ En wat mij betreft, er is bij mij geen sprake van dat ik tegen de HEERE zou zondigen door op te houden voor u te bidden; maar ik zal u de goede en juiste weg leren.

²⁴ Vrees alleen de HEERE, en dien Hem trouw met uw hele hart, want zie welke grote dingen Hij bij u gedaan heeft.

²⁵ Maar indien u het kwade blijft doen, dan zult u weggevaagd worden, zowel u als uw koning.

INVAL VAN DE FILISTIJNEN

13 Saul was een jaar aan de regering geweest, en hij regeerde voor het tweede jaar over Israël.*

² Toen koos Saul drieduizend *man* uit Israël voor zich uit. Tweeduizend *mannen* waren bij Saul in Michmas en in het bergland van Bethel, en duizend waren er bij Jonathan in Gibeab in Benjamin. De rest van het volk liet hij gaan, ieder naar zijn tent.

³ Jonathan versloeg het garnizoen van de Filistijnen dat in Geba *lag*, en de Filistijnen hoorden *dat*. Daarom liet Saul in het hele land op de bazuin blazen, *met de boodschap*: Laat de Hebreëen het horen!

13:1 De vertaling van dit vers is onzeker.

⁴ Toen hoorde het ganse Israëel zeggen: Saul heeft de bezetting der Filistijnen geslagen, en ook is Israëel stinkende geworden bij de Filistijnen. Toen werd het volk samengeroepen achter Saul, naar Gilgal.

⁵ En de Filistijnen werden verzameld om te strijden tegen Israëel, dertig duizend wagens, en zes duizend ruiters, en volk in menigte als het zand, dat aan den oever der zee is; en zij togen op, en legerden zich te Michmas, tegen het oosten van Beth-aven.

⁶ Toen de mannen van Israëel zagen, dat zij in nood waren (want het volk was benauwd), zo verborg zich het volk in de spelonken, en in de doornbossen, en in de steenklimpen, en in de vestingen, en in de putten.

SAUL OFFERT

⁷ De Hebreëen nu gingen over de Jordaan in het land van Gad en Gilead. Toen Saul nog zelf te Gilgal was, zo kwam al het volk bevende achter hem.

⁸ En hij vertoefde zeven dagen, tot den tijd, dien Samuel bestemd had. Als Samuel te Gilgal niet opkwam, zo verstrooide het volk van hem.

⁹ Toen zeide Saul: Brengt tot mij herwaarts een brandoffer, en dankofferen; en hij offerde brandoffer.

¹⁰ En het geschiedde, toen hij geëindigd had het brandoffer te offeren, ziet, zo kwam Samuel; en Saul ging uit hem tegemoet, om hem te zegenen.

¹¹ Toen zeide Samuel: Wat hebt gij gedaan? Saul nu zeide: Omdat ik zag, dat zich het volk van mij verstrooide, en gij op den bestemden tijd der dagen niet kwaamt, en de Filistijnen te Michmas vergaderd waren,

¹² Zo zeide ik: Nu zullen de Filistijnen tot mij afkomen te Gilgal, en ik heb het aangezicht des HEEREN niet ernstelijk aanbeden, zo dwong ik mijzelf, en heb brandoffer geofferd.

¹³ Toen zeide Samuel tot Saul: Gij hebt zottelijk gedaan; gij hebt het gebod van den HEERE, uw God, niet gehouden, dat Hij u geboden heeft; want de HEERE zou nu uw rijk over Israëel bevestigd hebben tot in eeuwigheid.

¹⁴ Maar nu zal uw rijk niet bestaan. De HEERE heeft Zich een man gezocht naar Zijn hart, en de HEERE heeft hem geboden een voorganger te zijn over Zijn volk, omdat gij niet gehouden hebt, wat u de HEERE geboden had.

¹⁵ Toen maakte zich Samuel op, en hij ging op van Gilgal naar Gibea-Benjamins; en Saul telde het volk, dat bij hem gevonden werd, ontrent zeshonderd man.

¹⁶ En Saul en zijn zoon Jonathan, en het volk, dat bij hen gevonden was, bleven te Gibea-Benjamins; maar de Filistijnen waren te Michmas gelegerd.

¹⁷ En de verdervers gingen uit het leger der Filistijnen, in drie hopen; de ene hoop keerde zich op den weg naar Ofra, naar het land Sual;

¹⁸ En een hoop keerde zich naar den weg van Beth-horon; en een hoop keerde zich naar den weg der landpale, die naar het dal Zeboïm naar de woestijn uitziet.

¹⁹ En er werd geen smid gevonden in het ganse land van Israëel; want de Filistijnen hadden gezegd: Opdat de Hebreëen geen zwaard noch spies maken.

²⁰ Daarom moest gans Israëel tot de Filistijnen aftrekken, opdat een iegelijk zijn ploegijzer, of zijn spade, of zijn bijl, of zijn houweel scherpen liet.

⁴ Toen hoorde heel Israëel: Saul heeft het garnizoen van de Filistijnen verslagen, en ook is Israëel bij de Filistijnen in een kwade reuk gekomen. Vervolgens werd het volk samengeroepen om achter Saul aan naar Gilgal *te gaan*.

⁵ De Filistijnen verzamelden zich om te strijden tegen Israëel, dertigduizend wagens en zesduizend ruiters, en volk zo talrijk als de zandkorrels die zich aan de oever van de zee bevinden. Zij trokken op en sloegen hun kamp op in Michmas, ten oosten van Beth-Aven.

⁶ Toen de mannen van Israëel zagen dat zij in nood waren – want het volk was in het nauw gedreven – verborg het volk zich in de grotten, in de rotsspleten, tussen de rotsen, in de schuilplaatsen en in de putten.

⁷ Ook staken Hebreëen de Jordaan over naar het land van Gad en Gilead. Maar Saul bleef zelf nog in Gilgal, en al het volk kwam bevend achter hem aan.

SAUL BRENGT EEN OFFER

⁸ En Saul wachtte zeven dagen, tot het tijdstip dat Samuel bepaald had. Toen Samuel echter niet naar Gilgal kwam, begon het volk zich te verspreiden, bij hem vandaan.

⁹ Toen zei Saul: Breng een brandoffer bij mij, en dankoffers; en hij offerde het brandoffer.

¹⁰ En het gebeurde, toen hij gereed was met het brengen van het brandoffer, dat, zie, Samuel kwam. Saul ging *het kamp* uit hem tegemoet om hem te zegenen.

¹¹ En Samuel zei: Wat hebt u gedaan? Toen zei Saul: Omdat ik zag dat het volk zich *begon te* verspreiden, bij mij vandaan, en omdat u niet op de vastgestelde tijd* kwam, en de Filistijnen in Michmas verzameld zijn,

¹² zei ik *bij mijzelf*: Nu zullen de Filistijnen op mij afkomen in Gilgal, en ik heb niet getracht het aangezicht van de HEERE gunstig te stemmen. Daarom heb ik mijzelf gedwongen om het brandoffer te brengen.

¹³ Maar Samuel zei tegen Saul: U hebt dwaas gehandeld. U hebt het gebod van de HEERE, uw God, dat Hij u geboden heeft, niet in acht genomen. Anders zou de HEERE uw koningschap over Israëel voor eeuwig bevestigd hebben,

¹⁴ maar nu zal uw koningschap geen stand houden. De HEERE heeft een man naar Zijn hart voor Zich uitgezocht, en de HEERE heeft hem de opdracht gegeven een vorst te zijn over Zijn volk, omdat u niet in acht genomen hebt wat de HEERE u geboden had.

¹⁵ Toen stond Samuel op en ging van Gilgal naar Gibea in Benjamin. Saul telde het volk dat zich bij hem bevond: ongeveer zeshonderd man.

¹⁶ Saul en zijn zoon Jonathan, en het volk dat zich bij hen bevond, bleven te Gibea in Benjamin, terwijl de Filistijnen in Michmas hun kamp opgeslagen hadden.

¹⁷ Uit het leger van de Filistijnen trokken drie groepen plundersaars: de ene groep sloeg de weg in naar Ofra, naar het land Sual,

¹⁸ een andere groep sloeg de weg in naar Beth-Horon, en een groep ging de weg op naar het gebied dat uitziet op het dal Zeboïm, in de richting van de woestijn.

¹⁹ Nu was er in heel het land Israëel geen smid te vinden, want de Filistijnen hadden gezegd: Anders gaan de Hebreëen zwaarden of speren maken.

²⁰ Daarom moest heel Israëel naar de Filistijnen gaan om ieder zijn ploegijzer, zijn spa, zijn bijl of zijn houweel te laten slijpen.

13:11 *de vastgestelde tijd* - Letterlijk: de vastgestelde tijd van dagen.

²¹ Maar zij hadden tandige vijlen tot hun houwelen, en tot hun spaden, en tot de drietandige vorken, en tot de bijlen, en tot het stellen der prikkelen.

²² En het geschiedde ten dage des strijds, dat er geen zwaard noch spies gevonden werd in de hand van het ganse volk, dat bij Saul en bij Jonathan was; doch bij Saul en bij Jonathan, zijn zoon, werden zij gevonden.

²³ En der Filistijnen leger toog naar den doortocht van Michmas.

JONATHAN VERSLAAT DE FILISTIJNEN

14 HET geschiedde nu op een dag, dat Jonathan, de zoon van Saul, tot den jongen, die zijn wapenen droeg, zeide: Kom, en laat ons tot de bezetting der Filistijnen overgaan, welke aan gene zijde is; doch hij gaf het zijn vader niet te kennen.

² Saul nu zat aan het uiterste van Gibeon onder den granaatboom, die te Migron was; en het volk, dat bij hem was, was omtrent zeshonderd man.

³ En Ahia, de zoon van Ahitub, den broeder van Ikabod, den zoon van Pinehas, den zoon van Eli, was priester des HEEREN, te Silo, dragende den efod; doch het volk wist niet, dat Jonathan heengegaan was.

⁴ Er was nu tussen de doortochten, waar Jonathan zocht door te gaan tot der Filistijnen bezetting, een scherpte van een steenklip aan deze zijde, en een scherpte van een steenklip aan gene zijde; en de naam der ene was Bozes, en de naam der andere Sene.

⁵ De ene tand was gelegen tegen het noorden, tegenover Michmas, en de andere tegen het zuiden, tegenover Geba.

⁶ Jonathan nu zeide tot den jongen, die zijn wapenen droeg: Kom, en laat ons tot de bezetting dezer onbesnedenen overgaan; misschien zal de HEERE voor ons werken; want bij den HEERE is geen verandering, om te verlossen door velen of door weinigen.

⁷ Toen zeide zijn wapendrager tot hem: Doe al, wat in uw hart is; wend u, zie ik ben met u, naar uw hart.

⁸ Jonathan nu zeide: Zie, wij zullen overgaan tot die mannen, en wij zullen ons aan hen ontdekken.

⁹ Indien zij aldus tot ons zeggen: Staat stil, totdat wij aan ulieden komen; zo zullen wij blijven staan aan onze plaats, en tot hen niet opklimmen.

¹⁰ Maar zeggen zij aldus: Klimt tot ons op; zo zullen wij opklimmen, want de HEERE heeft hen in onze hand gegeven; en dit zal ons een teken zijn.

¹¹ Toen zij beiden zich aan der Filistijnen bezetting ontdekten, zo zeiden de Filistijnen: Ziet, de Hebreëen zijn uit de holen uitgegaan, waarin zij zich verstoken hadden.

¹² Verder antwoordden de mannen der bezetting aan Jonathan en zijn wapendrager, en zeiden: Klimt op tot ons, en wij zullen het u wijs maken. En Jonathan zeide tot zijn wapendrager: Klim op achter mij, want de HEERE heeft hen gegeven in de hand van Israël.

¹³ Toen klom Jonathan op zijn handen en op zijn voeten, en zijn wapendrager hem na; en zij vielen voor Jonathans aangezicht, en zijn wapendrager doodde ze achter hem.

¹⁴ Deze eerste slag nu, waarmede Jonathan en zijn wapendrager omtrent twintig mannen versloegen, geschiedde omtrent in de helft eens bunders, zijnde een juk ossen lands.

²¹ De prijs was twee derde sikkel* voor de ploegijzers, voor de houwelen, voor de drietandige vorken, voor de bijlen, en voor het vastzetten van een ossenprik.

²² En het gebeurde ten dage van de strijd, dat er geen zwaard of speer te vinden was in de hand van al het volk dat bij Saul en Jonathan was; maar bij Saul en bij zijn zoon Jonathan werden ze *wel* gevonden.

²³ Toen trok een wachtpost van de Filistijnen naar de bergpassen van Michmas.

JONATHAN VERSLAAT DE FILISTIJNEN

14 Op een dag gebeurde het dat Jonathan, de zoon van Saul, tegen de knecht die zijn wapens droeg, zei: Kom, laten wij naar de wachtpost van de Filistijnen oversteken, die zich aan de overkant bevindt. Maar hij vertelde het niet aan zijn vader.

² Saul nu verbleef aan de rand van Gibeon, onder de granaatappelboom die in Migron was, en het volk dat bij hem was, bestond uit ongeveer zeshonderd man.

³ En Ahia, de zoon van Ahitub, de broer van Ikabod, de zoon van Pinehas, de zoon van Eli, was priester van de HEERE in Silo en droeg de efod. Het volk wist echter niet dat Jonathan weggegaan was.

⁴ Nu was er tussen de bergpassen, waarlangs Jonathan naar de wachtpost van de Filistijnen probeerde over te steken, een rotspunt aan deze kant en een rotspunt aan de andere kant. De naam van de ene was Bozes en de naam van de andere Sene.

⁵ De ene punt lag aan de noordkant, tegenover Michmas, en de andere aan de zuidkant, tegenover Geba.

⁶ Jonathan nu zei tegen de knecht die zijn wapens droeg: Kom, laten wij oversteken naar de wachtpost van deze onbesnedenen; misschien zal de HEERE voor ons werken, want het is voor de HEERE niet te moeilijk om te verlossen, door veel of door weinig mensen.

⁷ Toen zei zijn wapendrager tegen hem: Doe alles wat in uw hart is, ga uw gang; zie, ik volg u, naar wat uw hart u *ingeeft*.

⁸ En Jonathan zei: Zie, wij steken over naar die mannen en zullen ons aan hen vertonen.

⁹ Als zij dit tegen ons zeggen: Sta stil, totdat wij bij u komen, dan zullen wij op onze plaats blijven staan en niet naar hen toe klimmen.

¹⁰ Maar als zij dit zeggen: Klim naar ons toe, dan zullen wij naar hen toe klimmen, want dan heeft de HEERE hen in onze hand gegeven. Dit is voor ons het teken.

¹¹ Toen zij zich beiden aan de wachtpost van de Filistijnen vertoonden, zeiden de Filistijnen: Zie, de Hebreëen zijn uit de holen gekomen waarin zij zich verstopt hadden.

¹² De mannen van de wachtpost namen het woord en zeiden tegen Jonathan en zijn wapendrager: Klim naar ons toe, dan zullen wij u een lesje leren! Toen zei Jonathan tegen zijn wapendrager: Klim achter mij aan, want de HEERE heeft hen in de hand van Israël gegeven.

¹³ Toen klom Jonathan op zijn handen en op zijn voeten naar boven, en zijn wapendrager achter hem aan. En zij vielen voor Jonathan, en achter hem doodde zijn wapendrager hen.

¹⁴ Deze eerste slag, waarin Jonathan en zijn wapendrager ongeveer twintig mannen doodden, vond plaats op een stuk land dat men in een halve dag kan ploegen.*

13:21 Een sikkel is 10 tot 13 gram.

14:14 een stuk land dat men in een halve dag kan ploegen - Letterlijk: een halve vore van een juk land.

¹⁵ En er was een beving in het leger, op het veld en onder het ganse volk; de bezetting en de verdervers beefden ook zelve; ja, het land werd beroerd, want het was een beving Gods.

SAUL VERSLAAT DE FILISTIJNEN

¹⁶ Als nu de wachters van Saul te Gibeon-Benjamins zagen, dat, ziet, de menigte versmolt, en doorging, en geklopt werd;

¹⁷ Toen zeide Saul tot het volk, dat bij hem was: Telt toch, en beziet, wie van ons weggegaan zijn. En zij telden, en ziet, Jonathan en zijn wapendrager waren daar niet.

¹⁸ Toen zeide Saul tot Ahia: Breng de ark Gods herwaarts. Want de ark Gods was te dien dage bij de kinderen Israëls.

¹⁹ En het geschiedde, toen Saul nog tot den priester sprak, dat het rumoer, hetwelk in der Filistijnen leger was, zeer toenam en vermenigvuldigde; zo zeide Saul tot den priester: Haal uw hand in.

²⁰ Saul nu, en al het volk, dat bij hem was, werd samenge-roepen, en zij kwamen ten strijde; en ziet, het zwaard des enen was tegen den anderen, er was een zeer groot ge-druis.

²¹ Er waren ook Hebreëen bij de Filistijnen, als eertijds, die met hen in het leger opgetogen waren rondom; dezen nu vervoegden zich ook met de Israëlieten, die bij Saul en Jonathan waren.

²² Als alle mannen van Israëel, die zich verstoken hadden in het gebergte van Efraïm, hoorden, dat de Filistijnen vluchtten, zo kleefden zij ook hen achteraan in den strijd.

²³ Alzo verlost de HEERE Israëel te dien dage; en het leger trok over naar Beth-aven.

²⁴ En de mannen van Israëel werden mat te dien dage; want Saul had het volk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die spijs eet tot aan den avond, opdat ik mij aan mijn vijanden wreke. Daarom proefde dat ganse volk geen spijs.

²⁵ En het ganse land kwam in een woud; en daar was honig op het veld.

²⁶ Toen het volk in het woud kwam, ziet, zo was er een honigvloed; maar niemand raakte met zijn hand aan zijn mond, want het volk vreesde de bezwering.

²⁷ Maar Jonathan had het niet gehoord, toen zijn vader het volk bezworen had, en hij reikte het einde van den staf uit, die in zijn hand was, en hij doopte denzelven in een honingraat; als hij nu zijn hand tot zijn mond wendde, zo werden zijn ogen verlicht.

²⁸ Toen antwoordde een man uit het volk, en zeide: Uw vader heeft het volk zwaarlijk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die heden brood eet. Daarom bezwijkt het volk.

²⁹ Toen zeide Jonathan: Mijn vader heeft het land beroerd; zie toch, hoe mijn ogen verlicht zijn, omdat ik een weinig van dezen honig gesmaakt heb;

¹⁵ En er ontstond schrik in het legerkamp, op het veld en onder heel het volk. De wachtpost en de plunderaars beefden zelf ook. Ja, het land sidderde, want het was een schrik van God.

SAUL VERSLAAT DE FILISTIJNEN

¹⁶ Toen nu de schildwachten van Saul te Gibeon in Benjamin zagen dat – zie – de troepenmacht van de Filistijnen van angst weggesmolten was en heen en weer liep,

¹⁷ zei Saul tegen het volk dat bij hem was: Stel toch een onderzoek in en kijk wie er van ons weggegaan zijn. Zij stelden een onderzoek in, en zie, Jonathan en zijn wapendrager waren er niet.

¹⁸ Toen zei Saul tegen Ahia: Breng de ark van God hierheen. Want de ark van God was in die dagen bij de Israëlieten.

¹⁹ En het gebeurde, terwijl Saul nog tot de priester sprak, dat het rumoer dat er in het leger van de Filistijnen was, gaandeweg toenam. Toen zei Saul tegen de priester: Laat maar achterwege.*

²⁰ En Saul en al het volk dat bij hem was, werden bijeenge-roepen en kwamen naar de plaats van de strijd. En zie, het zwaard van de een was tegen de ander; er heerste een bijzonder grote verwarring.

²¹ Er waren Hebreëen bij de Filistijnen die sinds jaar en dag, * verspreid over het leger, met hen optrokken. Ook die voegden zich bij de Israëlieten die bij Saul en Jonathan waren.

²² Toen alle mannen van Israëel die zich verborgen hadden in het bergland van Efraïm, hoorden dat de Filistijnen op de vlucht geslagen waren, zaten ook zij hen op de hiel in de strijd.

²³ Zo verlost de HEERE Israëel op die dag.

DE EED VAN SAUL

Het leger trok tot voorbij Beth-Aven,

²⁴ en van de mannen van Israëel werd op die dag veel gevergd, want Saul had het volk bezworen: Vervloekt is de man die vóór de avond voedsel tot zich neemt, voordat ik mij aan mijn vijanden gewroken heb! Daarom gebruikte heel het volk geen voedsel.

²⁵ En heel het volk* kwam in een bos; daar was honig op een veld.

²⁶ Toen het volk in het bos kwam, zie, daar vloeiende honing; maar niemand bracht zijn hand naar zijn mond, want het volk was bevreesd voor de eed.

²⁷ Maar Jonathan had het niet gehoord, toen zijn vader het volk bezworen had. Hij stak de punt van de stok die in zijn hand was, uit en doopte hem in een honingraat. Daarop bracht hij zijn hand naar zijn mond en stonden zijn ogen weer helder.

²⁸ Toen nam een man uit het volk het woord en zei: Uw vader heeft het volk uitdrukkelijk bezworen: Vervloekt is de man die vandaag voedsel tot zich neemt! Daarom is het volk uitgeput.

²⁹ Toen zei Jonathan: Mijn vader heeft het land in het ongeluk gestort. Kijk toch eens hoe helder mijn ogen staan, omdat ik een beetje van deze honing gebruikt heb.

14:19 *Laat maar achterwege* - Letterlijk: Haal uw hand binnen.

14:21 *sinds jaar en dag* - Letterlijk: gisteren en eergisteren.

14:25 *het volk* - Letterlijk: het land.

³⁰ Hoe veel meer, indien het volk heden had mogen vrijelijk eten van den buit zijner vijanden, dien het gevonden heeft. Maar nu is die slag niet groot geweest over de Filistijnen.

³¹ Doch zij sloegen te dien dage de Filistijnen van Michmas tot Ajalon; en het volk was zeer moede.

³² Toen maakte zich het volk aan den buit, en zij namen schapen, en runderen, en kalveren, en zij slachtten ze tegen de aarde; en het volk at ze met het bloed.

³³ En men boodschapte het Saul, zeggende: Zie, het volk verzondigt zich aan den HEERE, etende met het bloed. En hij zeide: Gij hebt trouwelooslijk gehandeld; wentelt heden een groten steen tot mij.

³⁴ Verder sprak Saul: Verstrooit u onder het volk, en zeg tot hen: Brengt tot mij een iegelijk zijn os, en een iegelijk zijn schaap, en slacht hier, en eet, en bezondigt u niet aan den HEERE, die etende met het bloed. Toen bracht al het volk een iegelijk zijn os met zijn hand, des nachts, en slachtte ze aldaar.

³⁵ Toen bouwde Saul den HEERE een altaar; dit was het eerste altaar, dat hij den HEERE bouwde.

³⁶ Daarna zeide Saul: Laat ons aftrekken de Filistijnen na, bij nacht, en laat ons dezelve beroven, totdat het morgen licht worde, en laat ons niet een man onder hen overig laten. Zij nu zeiden: Doe al wat goed is in uw ogen; maar de priester zeide: Laat ons herwaarts tot God naderen.

³⁷ Toen vroegde Saul God: Zal ik aftrekken de Filistijnen na? Zult Gij ze in de hand van Israël overgeven? Doch Hij antwoordde hem niet te dien dage.

³⁸ Toen zeide Saul: Komt herwaarts *uit* alle hoeken des volks, en verneemt, en ziet, waarin deze zonde heden geschied zij.

³⁹ Want zo *waarachtig als* de HEERE leeft, Die Israël verlost, al ware het in mijn zoon Jonathan, zo zal hij den dood sterven; en niemand uit het ganse volk antwoordde hem.

⁴⁰ Verder zeide hij tot het ganse Israël: Gijlieden zult aan de ene zijde zijn, en ik en mijn zoon Jonathan zullen aan de andere zijde zijn. Toen zeide het volk tot Saul: Doe, wat goed is in uw ogen.

⁴¹ Saul nu sprak tot den HEERE, den God Israëls: Toon den onschuldige. Toen werd Jonathan en Saul geraakt, en het volk ging *vrij* uit.

⁴² Toen zeide Saul: Werp *het lot* tussen mij en tussen mijn zoon Jonathan. Toen werd Jonathan geraakt.

⁴³ Saul dan zeide tot Jonathan: Geef mij te kennen, wat gij gedaan hebt. Toen gaf het Jonathan hem te kennen, en zeide: Ik heb maar een weinig honigs geproefd, met het uiterste des stafs, dien ik in mijn hand had; zie *hier* ben ik, moet ik sterven?

⁴⁴ Toen zeide Saul: Zo doe *mij* God, en zo doe Hij daartoe, Jonathan, gij moet den dood sterven.

⁴⁵ Maar het volk zeide tot Saul: Zou Jonathan sterven, die deze grote verlossing in Israël gedaan heeft? Dat zij verre. Zo *waarachtig als* de HEERE leeft, als er een haar van zijn hoofd op de aarde vallen zal! Want hij heeft *dit* heden met God gedaan. Alzo verloste het volk Jonathan, dat hij niet stierf.

⁴⁶ Saul nu toog op van achter de Filistijnen, en de Filistijnen trokken aan hun plaats.

³⁰ Hoeveel te meer, als het volk vandaag maar vrijuit had mogen eten van de buit van zijn vijanden, die het gevonden heeft. Maar nu is de slag onder de Filistijnen niet groot geweest.

³¹ Zij versloegen op die dag de Filistijnen van Michmas tot Ajalon; maar het volk was volledig uitgeput.

³² Toen vielen de manschappen aan op de buit. Zij namen schapen, runderen en kalveren, en slachtten die op de grond. En het volk at ze met het bloed *ernog in*.

³³ Men vertelde Saul: Zie, het volk zondigt tegen de HEERE door *vlees* te eten met het bloed *er nog in*. Toen zei hij: U hebt trouweloos gehandeld; rol nu* een grote steen naar mij toe.

³⁴ Verder zei Saul: Verspreid u onder het volk en zeg tegen hen: Laat ieder zijn rund en ieder zijn schaap bij mij brengen. Slacht hier en eet, maar zondig niet tegen de HEERE door *vlees* met het bloed *ernog in* te eten. Toen bracht ieder van heel het volk die nacht zijn rund met zich mee* en slachtte het daar.

³⁵ Toen bouwde Saul een altaar voor de HEERE; dit was het eerste altaar dat hij voor de HEERE bouwde.

³⁶ Daarna zei Saul: Laten wij vannacht de Filistijnen achternatrekken, hen plunderen totdat het morgen licht wordt en niet één man onder hen overlaten. Zij zeiden: Doe alles wat goed is in uw ogen. Maar de priester zei: Laten wij hier tot God naderen.

³⁷ Toen vroeg Saul aan God: Zal ik de Filistijnen achternatrekken? Zult U hen in de hand van Israël overgeven? Maar Hij antwoordde hem die dag niet.

³⁸ Toen zei Saul: Alle leiders* van het volk moeten hierheen komen, en te weten zien te komen waarin deze zonde van vandaag bestaat.

³⁹ Want zo *waar* de HEERE leeft, Die Israël verlost, al was het mijn zoon Jonathan, hij zal zeker sterven. Maar van heel het volk was er niemand *die* hem antwoordde.

⁴⁰ Verder zei hij tegen heel Israël: U moet aan de ene kant gaan staan, en ik en mijn zoon Jonathan moeten aan de andere kant gaan staan. Toen zei het volk tegen Saul: Doe wat goed is in uw ogen.

⁴¹ Saul sprak tot de HEERE, de God van Israël: Toon de onschuldige. Toen werden Jonathan en Saul aangewezen, en het volk ging *vrij* uit.

⁴² Toen zei Saul: Werp *het lot* tussen mij en mijn zoon Jonathan. Toen werd Jonathan aangewezen.

⁴³ Saul zei tegen Jonathan: Vertel mij wat je gedaan hebt. Toen vertelde Jonathan het hem, en zei: Ik heb maar een beetje honing gebruikt met de punt van de stok die ik in mijn hand had; zie, *hier* ben ik, moet ik sterven?

⁴⁴ Toen zei Saul: God mag *zó* en nog veel erger *met mij* doen. Voorzeker, Jonathan, jij moet zeker sterven.

⁴⁵ Maar het volk zei tegen Saul: Zou Jonathan moeten sterven, die deze grote verlossing in Israël bewerkt heeft? Geen sprake van! Zo *waar* de HEERE leeft, er zal geen haar van zijn hoofd op de aarde vallen! Want hij heeft *dit* vandaag met Gods *hulp* gedaan. Zo verloste het volk Jonathan, zodat hij niet hoefde te sterven.

⁴⁶ Saul staakte de achtervolging van de Filistijnen,* en de Filistijnen trokken naar hun woonplaatsen.

14:33 nu - Letterlijk: deze dag.

14:34 met zich mee - Letterlijk: aan zijn hand.

14:38 leiders - Letterlijk: hoeken.

14:46 staakte de achtervolging van de Filistijnen - Letterlijk: trok op van achter de Filistijnen.

SAULS GESLACHT

⁴⁷ Toen nam Saul het koninkrijk over Israël in; en hij streed rondom tegen al zijn vijanden, tegen Moab, en tegen de kinderen Ammons, en tegen Edom, en tegen de koningen van Zoba, en tegen de Filistijnen; en overal, waar hij zich wendde, oefende hij straf.

⁴⁸ En hij handelde dapper, en hij sloeg de Amalekieten, en hij redde Israël uit de hand desgenen, die hem beroofde.

⁴⁹ De zonen van Saul nu waren: Jonathan, en Isvi, en Malchisua; en de namen zijner twee dochteren waren *deze*: de naam der eerstgeborene was Merab, en de naam der kleinste Michal.

⁵⁰ En de naam van Sauls huisvrouw was Ahinoam, een dochter van Ahimaáz; en de naam van zijn krijgsoverste was Abner, een zoon van Ner, Sauls oom.

⁵¹ En Kis was Sauls vader, en Ner, Abners vader, was een zoon van Abiël.

⁵² En er was een sterke krijg tegen de Filistijnen al de dagen van Saul; daarom alle helden en alle kloeke mannen, die Saul zag, die vergaderde hij tot zich.

SAUL OVERWINT DE AMALEKIETEN

15 TOEN zeide Samuel tot Saul: de HEERE heeft mij gezonden, dat ik u ten koning zalfde over Zijn volk, over Israël; hoor dan nu de stem van de woorden des HEEREN.

² Alzo zegt de HEERE der heerscharen: Ik heb bezocht, hetgeen Amalek aan Israël gedaan heeft, hoe hij zich tegen hem gesteld heeft op den weg, toen hij uit Egypte opkwam.

³ Ga nu heen, en sla Amalek, en verban alles, wat hij heeft, en verschoon hem niet; maar dood van den man af tot de vrouw toe, van de kinderen tot de zuigelingen, van de ossen tot de schapen, van de kemelen tot de ezelen toe.

⁴ Dit verkondigde Saul het volk, en hij telde hen te Telaïm, tweehonderd duizend voetvolks, en tien duizend mannen van Juda.

⁵ Als Saul tot aan de stad Amalek kwam, zo legde hij een achterlage in het dal.

⁶ En Saul liet den Kenieten zeggen: Gaat weg, wijkt, trekt af uit het midden der Amalekieten, opdat ik u met hen niet wegruime; want gij hebt barmhartigheid gedaan aan al de kinderen Israëls, toen zij uit Egypte opkwamen. Alzo weken de Kenieten uit het midden der Amalekieten.

⁷ Toen sloeg Saul de Amalekieten van Havila af, tot daar gij komt te Sur, dat voor aan Egypte is.

⁸ En hij ving Agag, den koning der Amalekieten, levend; maar al het volk verbande hij door de scherpte des zwaards.

⁹ Doch Saul en het *ganse* volk verschoonde Agag, en de beste schapen, en runderen, en de naast *beste*, en de lammeren, en al wat best was, en zij wilden ze niet verbannen; maar alle ding, dat verachtzaam, en dat verdwijnende was, verbanden zij.

¹⁰ Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Samuel, zeggende:

¹¹ Het berouwt Mij, dat Ik Saul tot koning gemaakt heb, dewijl hij zich van achter Mij afgekeerd heeft, en Mijn woorden niet bevestigd heeft. Toen ontstak Samuel, en hij riep tot den HEERE den gansen nacht.

NAGESLACHT VAN SAUL

⁴⁷ Saul nam het koningschap over Israël op zich en streed tegen al zijn vijanden rondom: tegen Moab, tegen de Ammonieten, tegen Edom, tegen de koningen van Zoba en tegen de Filistijnen. Overal waar hij heen ging, bracht hij straf.

⁴⁸ Hij verrichtte krachtige daden; hij versloeg Amalek en redde Israël uit de hand van de plundersaars.

⁴⁹ De zonen van Saul waren: Jonathan, Jisvi en Malchisua; en de namen van zijn twee dochters waren deze: de naam van de eerstgeborene was Merab, en de naam van de jongste Michal.

⁵⁰ De naam van Sauls vrouw was Ahinoam, een dochter van Ahimaáz. En de naam van zijn legerbevelhebber was Abner, een zoon van Ner, de oom van Saul.

⁵¹ En Kis, de vader van Saul, en Ner, de vader van Abner, waren zonen van Abiël.

⁵² Al de dagen van Saul was er zware strijd tegen de Filistijnen; daarom verzamelde Saul alle helden en dappere mannen die hij zag, om zich heen.

SAUL OVERWINT DE AMALEKIETEN

15 Toen zei Samuel tegen Saul: De HEERE heeft mij gezonden om u tot koning te zalven over Zijn volk, over Israël. Luister daarom nu naar de woorden* van de HEERE.

² Zo zegt de HEERE van de legermachten: Ik heb acht geslagen op wat Amalek Israël aangedaan heeft, hoe hij zich tegen hem gekeerd heeft op de weg, toen hij uit Egypte kwam.

³ Ga nu heen, en versla Amalek, en sla alles wat hij heeft met de ban. Spaar hem niet, maar dood hen van man tot vrouw, van kind tot zuigeling, van rund tot schaap, en van kameel tot ezel.

⁴ Saul riep het volk op en telde hen in Telaïm: tweehonderdduizend *man* voetvolk, en tienduizend mannen van Juda.

⁵ Toen Saul bij de stad van Amalek kwam, legde hij een hinderlaag in het dal,

⁶ en Saul liet tegen de Kenieten zeggen: Ga, ga weg, trek uit het midden van de Amalekieten, opdat ik u niet samen met hen wegvaag. Want u hebt goedertierenheid bewezen aan al de Israëlieten toen zij uit Egypte kwamen. Toen gingen de Kenieten weg uit het midden van de Amalekieten.

⁷ Saul versloeg de Amalekieten vanaf Havila tot in de richting van Sur, dat tegenover Egypte ligt.

⁸ Agag, de koning van de Amalekieten, greep hij levend, maar al het volk sloeg hij met de ban, met de scherpte van het zwaard.

⁹ Maar Saul en het volk spaarden Agag, de beste schapen en runderen, en wat bijna het beste was, de lammeren en alles wat goed was. Zij wilden die niet met de ban slaan. Maar elk gebruiksvoorwerp dat waardeloos en vergaan was, sloegen zij met de ban.

¹⁰ Toen kwam het woord van de HEERE tot Samuel:

¹¹ Ik heb er berouw over dat Ik Saul tot koning aangesteld heb, omdat hij zich van achter Mij afgekeerd heeft en Mijn woorden niet uitgevoerd heeft. Samuel was hierdoor diep geschokt en hij riep de hele nacht tot de HEERE.

15:1 *de woorden* - Letterlijk: de stem van de woorden.